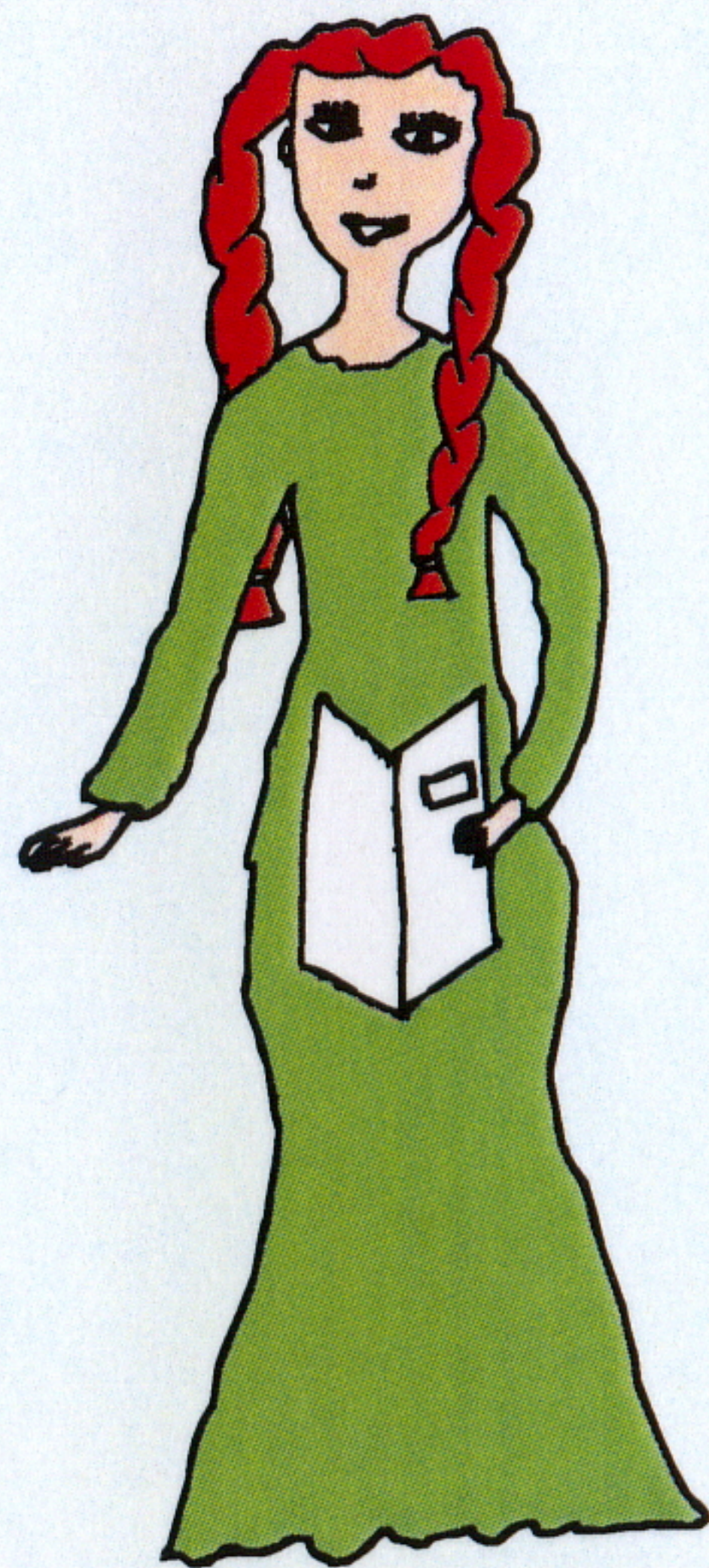


Fazekas Júlia



Pán Péter 3.

A barátság értéke



Illusztráció:
Gyurkó Andrea
és
Fazekas Júlia

Fazekas Júlia

Pán Péter 3.

A barátság értéke

Miskolc, 2004.

A mű elektronikus változatára a Creative Commons - Attribution-NonCommercial-NoDerivs (Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd!) licenc feltételei érvényesek: a művet a felhasználó másolhatja, többszörözheti, amennyiben feltünteti a szerző nevét és a mű címét, de nem módosíthatja, nem dolgozhatja át és kereskedelmi célra sem használhatja fel. A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az alábbi címen tekinthető meg: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/hu/>

TARTALOM

Bevezető

I.

A barátság - szomorú

II.

Zöld tündérke

III.

Az iránytű

IV.

Sohaország

V.

Hook kapitány terve

VI.

Kitty, Csingiling és a sellők

VII.

A nagy összeveszés

VIII.

Fogságban

IX.

Bízni és hinni

X.

A barátság - vidám

Bevezető

„Azt hinnéd, a csend egy már a halállal. Nincs folytatása. Pont, és nincs tovább. Pedig a csendben élnek új csodák, s ez kapcsol össze egy másik világgal. A csend is él és mozgalmas, mint az élet. A lét minden zaja benne piheg, mint fehér színben a többi színek, s mint alvó testben a holnapok harca.”

Biztosan mindenki emlékszik még Wendyre, Johnra, Michaelre, vagy ha rájuk nem is, Jane-re biztosan. Neki csodálatos kalandokban lehetett része a messzi-messzi Sohaországban. Megtanulta, hogy a gonosz Hook nem győzhet, amíg van: hit, bizalom és tündérpor. Járt a Koponya-sziklánál, a Sellő-lagúnánál és a kalózhajón is. No meg persze repült. Ami szerintem annak, aki ismeri Csingilinget, természetes. Csingiling egy icike-picike kis szőkehajú tündér. De várjunk csak egy kicsit! Jane-nek volt egy kisöccse... Hogy is hívták? Daniel. Hát vele mi történt azóta? Lessük csak meg! Jé! Már nem annyi idős mint volt! Körülbelül tíz-tizenegy éves lehet. Jane-nel párnacsatázik éppen. Vajon ő is elrepül majd egyszer? Ahhoz, hogy ezt megtudjuk, meg kellene néznünk, ki ez a Kitty... Ő egy igen érzékeny kislány. Pontosan annyi idős mint Daniel. Mostanában nagyon megviseli a barátság. Mi történt velük? Kittyvel és Daniellel? Nemsokára megtudjuk...

De valami fontosat muszáj még leírnom, amit jó, ha megjegyzel: Minden gyerek felnő, csak egy nem.

I. A barátság - szomorú

- Miért? Miért? Miért? - tette fel magának századszor a kérdést Kitty. - Miért?

Az ágyán hevert magába roskadva. Arcát könnyek áztatták. Mostanában azt sem tudta, mi az a boldogság. Az egész azzal kezdődött, hogy az iskolában örvendezett. Amikor egyszer csak felvetődött benne a kérdés: „Ki a legjobb barátnőm?” Ekkor jött rá, hogy ez egy megválaszolatlan kérdés. Most biztos azt gondolod: „Miért nem hagyta az egészet?” De nem, ő egy lelkiismeretes kislány. Sokáig tartana elmondani, miket gondolt Kitty ezek után, de egy biztos: túlzottan a szívére vette. És talán az egész életét elronthatta volna ez.

Most itt tartunk. Az ágyán hever, sír és a feje már régen belefájdult a gondolkodásba. Azelőtt nagyon vidám volt. Rettenetesen szerette a meséket, mindegyiket igaznak tartotta. Akkor még természetes volt, hogy délután előkapott egy Andersen vagy egy Grimm mesekönyvet. Boldogan lapozgatta a Hófehérkét vagy a Csipkerózsikát. Csak ült az ágyán és olvasott, olvasott és olvasott...

De most már csak ezen a „legjobb barát” ügyön töprengett. De mit is jelent ez a szó: barátság? Ki tudná ezt megmagyarázni? Szerintem senki. Pár dolgot mindenki el tudna mondani, de a legfontosabb dolog biztosan kimaradna. A barátság. Én elmondom, amit gondolok, de tudom, ez még egy kis része se lesz annak, amit ez magába foglal. Ez az érzés (szerintem) azt jelenti: hinni, bízni valakiben. Szeretni őt. Ez egy csodás érzés, felemelő, biztató. Boldognak lenni együtt, örülni, játszani, nevetni, beszélgetni, titkokat megosztani, ünnepelni, segíteni, megvédeni. De a barátságnak van rossz oldala is. Például úgy lesz egy ember jóban valakivel, hogy annak barátjáról nagyon sok rosszat híresztel. Sajnos, ennek a „rossz” barátkozásnak nagyon sok „fajtája” van.

Talán most inkább nézzünk körül egy kicsit Kitty szobájában. Hm... Egyszerűen van berendezve. A falak mentén szekrények, középen egy ágy, mellette kis éjjeliszekrény. De van itt még valami: a zöld szín. Mintha az egész szobát belemártották volna egy festékes vödörbe. Zöld fal, zöld lámpa, zöld szekrények. Kitty is csupa zöldbe volt öltözve. De valahogy a látvány mégsem volt egyhangú. Vidító volt, csak az ablakon nézett be a kék ég, de ez is valahogy olyan varázslatossá tette a helyiséget. Csak az íróasztalon heverték szerte szét a fehér papírosok. Nem nehéz kitalálni, hogy mi volt Kitty kedvenc színe. A zöld. Semmi kétség afelől, hogy ez így van.

De most térjünk vissza az eredeti történethez. Tehát Kitty sírt-rítt, zokogott, itatta az egereket stb. stb. stb.... A könnyei potyogtak, valahogy így: pakk... pakk... piki-paki-piki-paki pakk... pakk. Ha most itt lett volna a barátja, biztosan megvigasztalta volna. Bár, ha a barátja itt lett volna, ő nem sírt volna. De egyszer csak „belevillant” valami.

„Pán Péter?” - kapott az emlék után, mintha az el akarna szökni, s egy kicsit még a sírást is abbahagyta. - Ó! Én már teljesen el is felejtettelek benneteket! Csingilinget, a sellőket, még Hook kapitányt és Mr.Smeet is! Na és persze Sohaország! Ejnye, én meg csak itt búslakodok! Az eltűnt fiúk csapata, ja és persze van köztük egy lány is, Jane, aki igaz, hogy nem nagyon van velük, na mindegy. Tehát nekik sohase lenne ilyen problémájuk, hiszen ott vannak egymásnak.

Kitty egy kicsit újra elszontyolodott. De aztán úgy gondolta, ideje megnézni innen (jó messziről) Sohaországot. Pontosan tudta, hogy hol van. Jobbra, a második csillag, és aztán tovább! Összeszorította a száját, az ablakhoz ment, és kinézett. Majd hátratántorodott, azt suttogta: „nem lehet”, majd sírva borult az ágyára.

Jobb oldalon, csak egy csillagot látott.

Majd egy kicsit később már újra azt kérdezte: miért? Gondolom, látható, hogy Kitty nagyon érzékeny kislány. Igazából nem szokta ennyiszer elsírni magát. Ilyenkor nagyon-nagyon megbántja valami. Ez a „Pán Péter dolog” mindig is rendkívül fontos volt a számára. Olyan, mintha már rettenetesen készülnél egy dologra, és egyszer csak minden elromlik. Kitty mindig hitt Pán Péterben, de most egy ideig megfélekezett róla. Megint sír-rí, megint zokog, megint itatja az egereket. És megint kellene valami támasz, mint az előbb.

Ahogy a kislány pityergett (gondolatban) furcsa színeket látott. Pirosat, barnát és sárgát. Biztos volt benne, hogy valamire nagyon emlékeztetik ezek a színek.

- Kitty, alvás! - kiabált be az előszobából az anyukája. - Gyorsan!

A kislány felvette a hálóingjét (na, mit gondolsz, milyen színű volt? Természetesen zöld), majd bebújt a takaró alá, és újra sírt, amíg el nem nyomta az álom.

Álmában megint megjelentek a piros, barna és sárga színek. Ezúttal egy hatalmas madár képében. A csőre, a lába és farktollai barnák, szárnyai és feje pirosak, a hasa és a háta pedig sárga volt. Nem hasonlított egyik, eddig Kitty által látott madárhoz sem. De a madár csak repült, maga mögött hagyva a hegyeket, tavakat, folyókat, dombokat... Csak repült és repült és repült... Fenségesen, kitárt karral. Csak úgy süvített, hasította a levegőt. Kitty azt furcsállta, hogy rajta kívül semmilyen madár nincs a levegőben. A madár olyannyira magával hordozta a nyugalmat, hogy Kitty örült, hogy ezt az álmot látta. Egyszer csak a madár megállapodott egy ponton, és körözni kezdett. Olyan szabályos köröket írt le, amelyet még azok a körök is megirigyelhettek volna, amiket a leges-legpontosabb körzővel csináltak. De egyszer csak a madár a csőrébe vett valami zöld dolgot. Kitty nem tudta megállapítani, hogy mi az, csak azt látta, hogy teljesen zöld ruhája van. Majd a piros-barna-sárga madár elrepült azzal a zöld valamivel oda, ahonnan jött.

De most már sokat beszéltünk Kittyről, nézzük meg, mit csinál Daniel! Ahogy Kittyt először sírva, úgy Danielt most nevetve, sőt kacagva figyelhetjük meg. Wendy (Daniel anyukája, aki már járt Sohaországban) éppen „Köszönj a falnak!” játékot játszott csemetéivel. (Ha valaki nem ismerné ezt a játékot, az olvassa el itt a zárójelben álló leírásomat. De ha valaki ismeri, az nyugodtan átugorhatja. Tehát, ezt a játékot így kell játszani:

1. Valaki kimegy a szobából.
2. A bent maradtak „elnevezik” a falakat, pl. az egyik tigris, a másik sárkány... és így tovább.
3. Behívják azt, aki kint van.
4. Az egyik fal felé fordulnak, és megkérdezik attól, aki bejött, hogy:
 - Mit adnál neki enni?
 - Mit adnál neki inni?
 - Hova fektetnéd?
 - Hogyan köszönnél neki?

5. Akit kérdeznek, az minden kérdésre válaszol, persze akik tudják, hogy az a fal kicsoda vagy micsoda volt, azok úgy értelmezik, mintha annak a valakinek vagy valaminek mondták volna.

6. Mindegyik fallal eljártsszuk ugyanezt, meglátod, jót lehet rajta derülni!)

Tehát ezt játszották. Éppen Jane (Daniel testvére, aki már járt ott ahol anyja) ment ki a szobából, és anya és fia összedugták a fejüket. Hogyan nevezzék el a falakat?

- Az legyen mondjuk Tigrisliliom! - ajánlotta Wendy.

- Az meg ki? - tette fel a kérdést Daniel.

- Hát, éppenséggel elmondhatom. Tehát amikor egy bizo... - kezdte a sokat mesélő anya, de Jane benyitott az ajtón és közbevágott:

- Egy pillanat, azonnal nevezhetitek a falakat. Anya, ha megkérhetlek, ne most mesélj, mert amikor a múltkor ilyet játszottunk, és én voltam kint a folyosón, a várakozás, ami nem is volt kevés, után benyitottam, épp' a Koponya-sziklás történet közepén tartottál.

- Jó, jó. Megígérem, hogy amíg ilyet játszunk, nem mesélek - felelte elváltoztatott hangon Wendy. Akkor kiment Jane, és folytathatódott a játék. Volt olyan fal, ami maga Jane lett, akadt olyan is, aminek Csipkerózsika lett a neve, az utolsó kettő pedig a Csingiling és a Miky egér elnevezést viselte. Wendy és Daniel már előre kuncogtak, hogy „hej, de jó neveket találtunk ki!” meg hogy „de jót mulatunk majd ezeken!” és kiszóltak Jane-nek, hogy bejöhet. Jane az egyik fal felé fordult (ami mellel Csingiling volt).

Talán jobb, ha nem írom le, hogy pontosan mi történt a játék alatt. Nem valami érdekelkeltő. A lényeg viszont így sem változik. Tehát ahogy így töltötték az időt, egyszer ismét szóba került Tigrisliliom.

- Anya, most már tényleg szeretném tudni, hogy ki ő! - jelentette ki megmásíthatatlan hangon Daniel.

- Tényleg Anya! Erre én is kíváncsi lennék - értett egyet Jane is. - Bár azt éppen tudom, hogy ki ő, de ahogy téged ismerlek, egész kis történetet fogsz róla mondani. Halljuk!

- Jól van, jól van - kezdte Wendy. - Azt fogom elmesélni, hogyan ismerkedett meg Péter Tigrisliliommal. „Amikor egy nap Hook kapitány a fedélzeten sétálgatott (persze megint azon törte a fejét, hogy: hol lehet az a búvóhely, ahol az Eltűnt Fiúk és vezérük tanyáznak?) tehát a még nem kampókezű haramia csak járkált és járkált. Egyszer csak valami különös hang ütötte meg a fülét. - Mi ez a ricsaj, ez a csendháborítás? - kérdezte. - Hát csoda, hogy nem tudok gondolkodni?! Mr.Smee!

- Igenis uram, máris jövök uram, már ott is vagyok uram! - hallatszódott a hajó túloldaláról az első tiszt mindig félénk hangja.

- Mondja csak Mr.Smee, mi ez a lárma? - kérdezte újra a kapitány. - Talán a baglyok? - persze ha Hook egy kicsit gondolkozott volna, akkor rájön, hogy nappal ezek a madarak alszanak. - Vagy a sellők rikácsolnak? - ez megint egy képtelenség, hiszen a halfarkú lányoknak gyönyörű, bársonyos hangjuk van.

- Ezek az indiánok, kapitány - mérte fel a helyzetet Mr.Smee. - Mit csinálhatnak?

- Majd véget vetek én ennek! A kardomat! Készüljön Mr.Smee! A szigetre megyünk.

Be is ültek hát egy csónakba (mármint Hook, Mr.Smee és pár kalóz) és a sziget felé vették az irányt. Ahogy odaértek, látták, hogy csakugyan az indiánok a zajkeltők. A kalózok megbújtak egy bokorban, majd figyelték, hogy mi történik. A törzsfőnök hangja hasított a levegőbe:

- Mint tudjátok, nagy nap ez a mai. Az én lányom lenni mától nagy harcos. Ma először fogni el zsákmány. Lépj közelebb. Mai naptól fogva te lenni vezető járőrcsapat. Légy olyan, mint az égen járó korong: erős és bátor. Mert te lenni nékem legdrágább kincs.

- Nos, ha így van - suttogta Hook - a legjobb, ha most azonnal elfogjuk az indiánlányt.

- De miért? - kérdezte Mr.Smee.

- Azért, mert én azt mondom! Cselekedjen, Mr.Smee!

A gondolatot tett követte és nemsokára az indiánlány ott ücsörgött a hajón az árbochoz kötözve. Na de persze ki is segítene ilyenkor a fogoly gyerekeken? Természetesen Pán Péter. Ki más? Aki nemsokára ott is termett.

- Engedd el a lányt! - hallatszott a vitorla mögül.

- Nem ettem meszet! - kiáltotta a kapitány, majd előhúzta a kardját. - Reszkess kölyök!

Egy szempillantás múlva már harcolt is a két ellenfél. Csattogott a kard, a szablya. Péternek csak egy kis töre volt, de azzal nagyon ügyesen harcolt. Egy ugrás jobbra, egy balra. Csingiling, a kis tündérke pedig végig ott körözött a feje körül. De mint mindig, most is a jó győzedelmeskedett, és Hook kardját vesztve landolt a tengerben. A zöld ruhás fiú az árbochoz röppent, és eloldozta a lányt.

- Szervusz - köszönt a kis indián. - Én a törzsfőnök lánya vagyok. A nevem Tigrisliliom. Köszönöm, hogy megmentettél

- Szívesen - felelte a fiú. - Az én nevem Pán Péter. Gyere, visszaviszlek a táborba.

Majd mindketten elmosolyodtak, ahogy látni vélték az indiántábor piros, barna és sárga színeit” - fejezte be Wendy. - De most már menjetek aludni. Elhúzódott ez a mese.

De ilyenkor nem volt egyszerű ágyba dugni a csemetéket. Mert persze mindig ilyenkor lesznek éhesek és szomjasak, ilyenkor tűnik el az alvóállatkájuk és persze ilyenkor van kedvük össze-vissza rohangászni a lakásban. Általában Wendy azzal védekezik, hogy nem mesél, ha nem bújnak rögtön az ágyba. De ezt a „fegyvert” aznap nem használhatta, hiszen elmondta már az aznapi mesét. Ide-oda szaladgálásból és hosszú könyörgésekből állt ez a lefektetés. De végül mégiscsak Wendy „nyert” és a gyerekek az ágyukban szuszogtak, és nemsokára el is aludtak.

De most térjünk vissza Kitty szobájába. Vagyis inkább a házukat körülvevő sötét éjszakába. Csillagok milliói lepik el az eget. A ragyogásuk betöltötte az egész levegőt. Ha Kitty most felnézett volna az égre, nem csak egy csillagot látott volna jobb oldalon. Mellesleg amikor ő kinézett az ablakán, akkor sem árválkodott ott egyedül egy csillag. Csupán az egyik kémény rejtette el előle a másik csillagot. Ami mögül most egy nagy piros, barna és sárga színű valami repült elő. Egyre közelebb jött. Vagyis nem jött, hanem repült. „Hátán” utasokkal, akik szintén a piros, barna és sárga színeket viselték. Majd Kittyék háza fölé repültek. Indiánok voltak! Egy totemoszlopon! Még hozzá csacsibve harcosok (Sohaországbeli indiánok)! Köztük volt Tigrisliliom is. Leszálltak az egyik ház tetejére. Három kisebb csoportra oszlottak. Majd pár perc múlva mindegyik csoport visszatért. Az egyik üres kézzel, a másik kettő viszont egy-egy foglyot hozott. Kittyt és Danielt. A harmadik búslakodó csoport felé nézett Tigrisliliom, és azt suttogta:

- Kettő is elég lesz. Induljunk! Majd a két meglepett foglyot a totemoszlophoz kötözték. Aztán felszálltak, elindultak jobbra, a második csillag felé. És ahogy repültek, nemsokára látni vélték Sohaország kirajzolódó körvonalait.

II. Zöld tündérke

Eközben Hook kapitány a hajóján (mint mindig) a térképe fölött görnyedt, és már annyira ideges volt, hogy egy helyett három szivart szívott. Természetesen megint azon törte a fejét, hogy hol lehet Péter búvóhelye.

- Kapitány úr! Kapitány úr! - hallatszott a vitorla felől lábdobogás kíséretében.

- Most ne zavarjon. Mr.Smee, gondolkodom!!!

- De kapitány úr! Létfontosságú hír!

- Csak három dolog lehet olyan fontos, hogy most zavarjon, Mr.Smee! Egy: tudod hol van Pán Péter búvóhelye. Kettő: a legénységnek nincs mit ennie és lázadást tervez. Három: süllyed a hajó! Na?!

- Öhm, egyik sem Uram! De az életéről van szó!

- Hát miért nem ezzel kezdte?! Mondja már! Halljam!

- Kapitány úr, ez egy kis visszaemlékezést kíván. Emlékszik, mikor még gyerekek voltunk, mindig fitogtatni akarták a bátorságukat egymás előtt a pajtások. És egyszer a kapitány azt találta ki, hogy elhozza az egyik pörölycápa fogát. De sajnos a cápa majdnem bekebelezte a kapitány urat. De jól megjárta a pöröly: az egyik uszonyát elvesztette a hadakozásban. Így, ha úszik, mindig azt lehet hallani, hogy: plites, plates, plucs, plites, plates, plutes...

- Térjen a lényegre Mr.Smee!

- Hát... itt úszik a hajó körül a cápa!

És valóban. Tényleg ott úszott a hajó mellett, és tényleg azt a különös „placcsolást” lehetett hallani. És ahogy elnézi az ember, valószínűleg éppúgy meg akarta bosszulni a karját a kapitányon, mint Hook a kezét Pán Péteren.

- Áááááááááááááá! Segítsééééééééééééééég! Mr.Smee! Éppen megszabadultam attól a rémes óriáspoliptól, erre most jön ez! - mondta Hook.

- Ne aggódjon kapitány úr. Addig nincs semmi baj, amíg pöröly lent úszik, a kapitány meg itt van fönt a hajón - válaszolta Mr.Smee.

- Igaza van, de mi van, hogy ha felugrik? Valahogy a sziget felé kellene zavarni! De hogy???

- A kapitányon kívül mit szeretne ez a cápa enni? Hát persze, halakat! Ha azt a láda pontyot, ami a hajófenékben van, betennénk az ágyúba, és a sziget felé lőnénk, a pöröly biztosan utána menne!

- De az lenne a mai vacsora!

- Pedig igen-igen veszélyes a helyzet és csak így...

- Na jól van! Csinálja!

- De a kapitányúr nem hisz nekem, a kapitány sohase hallgatja meg az első tiszt bölcs tanácsát. Pedig amikor...

- Mr.Smee!

- Igen kapitány?

- Azt mondtam csinálja!!!!!!!

- Jaj máris!

A terv nemsokára megvalósításra került, és a pörölycápa nemsokára a part felé evickélt. De így sem maradt csendes a hajó: az egyik kalóz (persze jó hangosan) e szavakkal illette a kapitányt:

- Kapitány úr, kapitány úr! Nézzen csak fel az égre! Valami zöld ruhás gyerek repked ott az égen! Valami piros, barna és sárga ruhás emberekkel!

- Biztosan az a Pán gyerek lesz az! Biztos megint valami cinkosokat hoz a szigetre! - Célozzátok csak meg őket az ágyúval! - felelte Hook egy kicsit meggondolatlanul.

Mert ha belenéz a távcsövébe, megláthatná, hogy azok a piros, barna és sárga „cinkosok” indiánok, és az a zöld ruhás gyerek nem Pán Péter, hanem Kitty. No meg a kalózok is észre vehették volna azt a vitorla mögött lévő árnyat. Ami persze az igazi Péter volt. Most felmerülhetne az a kérdés: „Hogyha Pán Péter mindig segít ilyenkor a bajba jutott gyerekeknek, akkor most miért nem repült elő a vitorla mögül, ezzel megmentve Kittyt?” Erre egyszerű a felelet: Péter ki szeretne volna szabadítani a foglyokat, mert ha előjön, az indiánok elrepülnek velük. Meg persze tudta, hogy a kalózok az ágyút csak valami felé tudják elsütni, de pontosan sose találják el semmit. Most is így történt. A kalózoknak csak azt sikerült elérniük, hogy a totemoszlop alját teljesen szétzúzták. Ezzel „elvágvá” Kitty és Daniel köteleit. A fiúnak még sikerült belekapaszkodnia a még megmaradt totemoszopba, de Kittynek zuhannia kellett. Most repült elő a vitorla mögül Csingiling. Elintézte, hogy a kislány épségben hajót érjen. De a tündérkét a kalózok észre sem vették.

- Mr.Smee! - háborodott fel Hook. - Ez nem Pán Péter, hanem egy lány. De várjunk csak... - ekkor nézett bele a kapitány a távcsövébe. - Ezt a gyereket az indiánok hozták. De még biztos nem ismeri Pán Pétert és minket sem. Akkor pedig az a dolgunk, hogy mint barát mutatkozunk be neki. Aztán arról a zöld ruhában röpködő kölyökről ellenségesen beszélünk. Aztán, megbízuk, hogy menjen a szigetre és derítse ki, hogy hol van Pán Péter búvóhelye. Hibátlan terv!

- De sikerülni is fog? - kérdezte Mr.Smee.

- Melyik nem sikerült?! - kiabálta a kapitány.

- Vagy esetleg az én első tisztemnek kedve támadt úszkálni egy kicsit?!

Mr. Smee csak a fejét rázta. Így a kalózok mind Kitty felé indultak.

- Üdvözlöm kedvesem! - erőltetett mosolyt az arcára a kalózok vezére. - Mi békés halászok vagyunk, és...

- Persze! - vágott közbe Kitty. - Azért van kampó kezéd?! Te Hook kapitány vagy, ő Mr. Smee, ők pedig a többi kalóz! Ez a hajó pedig a Macskacápa, vagyis újabb nevén Vidám Roger. Ja és nem, nem megyek a szigetre és nem derítem ki neked, hogy hol van Pán Péter búvóhelye. Még azokban az indiánokban is jobban bízok, mint benned, akik kirángattak az ágyamból, megkötözték, kendőt vetettek a számra és minden kérdés nélkül idehoztak!

A kalózhajón döbbszent csend honolt. Még Kitty is meglepődött saját bátorságán. A kalózok pedig tudták, hogy Hook kapitány hibátlan terve nem megvalósítható. Ugyanis a lány mindent tud Sohaország lakóiról.

- Hát jó! - beszélt most illedelmesen a kampókezű. Persze a kalózok tudták, hogyha a kapitány így szól valakihez, akkor borzasztó mérges. - Látom nem félsz tőlünk. Akkor hát halljuk a neved!

- Kittynek hívnak. És tényleg nem félek tőletek. Még mielőtt megkérdeznéd, azért nem mert megvan rá az okom. Egyébként meg tőlem az árbochoz kötözhettek és a pallóról a tengerbe is sétáltathattok. Akkor sem ijedek meg tőletek!

- Na jó! Most már elegendő van belőled! - kiabálta Hook az illedelmes hangról is elfeledkezve.

- Áruold el honnan ismered Pán Pétert és a többi embert Sohaországban? És mikor jártál itt?

- Én? Soha. De, hogy honnan ismerem mindenkit innen? Ez egyszerű: hiszek bennük.

A kalózok már azt akarták mondani, hogy ez nem válasz, de nem maradt rá idejük, mert Pán Péter előröppent a vitorla mögül. Szívesen harcolt volna a kapitánnyal, de most jobban érdekelte, hogy a lány miért került a szigetre. Ezért csak felkapta Kittyt és a búvóhelye felé repült vele. Amikor megérkeztek, először Péter szóhoz sem jutott, mert Kitty odáig volt mindentől a búvóhelyen. De persze a legjobban az Eltűnt Fiúk tetszettek neki.

- Várjatok, ne mondjátok meg a neveteket! - lelkenedezett a lány és az „állatjelmezbe” öltözött gyerekekre mutatott. - Majd én kitalálom!

Péter előzékenyen egy „Sorakozz!”-ot kiáltott, így az Eltűnt Fiúk nagyság szerint sorba álltak.

- Te vagy Ravasz! - mutatott a legnagyobbra Kitty, és aztán a mellette állóra. - Te pedig Csőrös! Ti vagytok az Ikrek! Téged Bocsinak hívnak, téged pedig Fújkanak!

- Találkoztunk már? - kérdezte Péter hirtelen.

- Nem hiszem és nem is emlékszem rá - felelte a lány.

- Pedig valahonnan nagyon ismerős vagy! Hát persze! Nem vagy véletlenül tündér? - Kitty csak a fejét rázta. - Pedig amikor Tündérországban jártam, volt ott egy zöld ruhás tündér, aki éppen úgy nézett ki, mint te. Mindenki csak „zöld tündérkének” hívta. Azért, mert ő volt az egyetlen zöld ruhás tündér az egész országban. - Ekkor felháborodott csilingelés hallatszott. - Vagyis Csingilingnek is zöld a ruhája.

- Ó, milyen véletlen egybeesés! Hogy én úgy néznék ki, mint egy tündér. De szárnyam az semmiképpen nincs.

- Neki se volt! Sőt még tündérport se tudott szórni.

- De hát ezek a tulajdonságok nélkülözhetetlenek egy tündérnek! Biztos, hogy az volt?

- Biztos. Téged Kittynek hívnak, ugye? - a lány csak bólintott. - Mint tudod, az én nevem Pán Péter. Én is megkérdezném: Honnan tudsz rólunk ennyi mindent?

- Már Hooknak válaszoltam erre a kérdésre, de szívesen felelek neked is. Azért, mert hiszek bennetek. Meg persze ismerem rólatok minden történetet.

- Tényleg? - kérdezte Péter. - Csingiling, gyere csak elő! Ismerkedj meg Kittyvel!

Csingiling viszont csak arra méltatta a lányt, hogy előjöjjön. De azonnal hátat fordított.

- Tudom, csak féltékeny - mondta Kitty és finoman megérintette a tündér vállát. - Csingiling, rám igazán nem kell féltékenykedned. Inkább legyünk barátok.

Ekkor felháborodott csilingelés hallatszott.

- Mit mond? - kérdezték egyszerre az Ikrek Pétertől.

- Azt mondja, hogy: „Nem elég, te csúnya lány, hogy ide mersz jönni! De még, hogy hozzám érsz?! Felháborító! Még hogy ez hasonlít egy tündérre! Kizárt dolog! És még a barátságról fecsegsz!” Valami ilyesmit. Egyébként, miért hoztak ide az indiánok? - váltott témát gyorsan Péter.

- Arról sajnos fogalmam sincs - felelte Kitty. - Csak arra emlékszem, hogy arra ébredtem, hogy pár csacsibve harcos elfog, és egy ház tetejére visz. Aztán a totemoszlopukhoz kötözték és idehoztak. De volt velem egy másik fogoly, meg kell mentenünk!

- Ugyan, az indiánok a szövetségeseink - mondta Ravasz.

- Igen, a törzsfőnököt nem támadhatjuk meg - tette hozzá Csőrös.

- Te pedig nem tudnál odamenni ...- kezdte a mondatot az egyik Iker.

- ... mert a tábor messze van, és repülni kell oda - fejezte be a másik.

- És Csingiling nem hiszem, hogy szórna rád port - mondta Bocsi, Fujka pedig egy jó nagyot bólintott.

- Az Eltűnt Fiúknak igazuk van - mondta Péter. - Egyébként nincs semmi okod az aggodalomra. Tigrisliliom biztosan elengedteté azt a fiút.

- Tigrisliliom? - kérdezte Kitty. - Ha tudni akarod, ő rabolt el engem. Különben meg tévedtem. Mert azt hittem, hogy Pán Péter segít a bajbajutott gyerekeken. De nem, mert ezért a gyerekért a kisujját se mozdítaná!

- Kitty! Igazad van. Segítenünk kell neki - mondta Péter, majd felkapta a lányt, és az indián-tábor felé repült vele. De csak arra gondolt, hogy rettenetesen csalódott Tigrisliliomban.

III. Az iránytű

Eközben a kalózhajón csak úgy süvöltött a következő ének:

Sok-sok éve már, hogy mi itt
A vízen garázdálkodunk,
Dörög a puska az ágyú:
A kalózok itt mi vagyunk!

Hook a mi bölcs, erős
És ügyes kapitányunk,
Az ő oldalán mi az
Utolsó vérünkig harcolunk!

Boldog Születésnapot!

Ezt a kalózok énekelték Hook kapitánynak. És bár Sohaországban nem lehetett időt mérni (így azt sem tudhatták, mikor telik el egy év) a kampókezű kalózvezér kijelentette, hogy neki aznap lesz a születésnapja. Ahhoz, hogy semmi ne zavarjon, az ágyút már teletöltötték ponttyal (a pörölcápa ellen). Ha pedig Pán Péter akarta volna háborgatni az ünneplést, három puskával és szablyával felfegyverkezett kalóz fogadta volna. A hajót halálfejes lufik és fekete „Éljen Hook!” feliratok díszítették. A vitorla is feketére volt festve. A legénység újabb pontyokat fogott vacsorára és a kapitány összes tartalék kampóját kifényesítették. Előkészítettek három üveg pezsgőt és (bár nagyon-nagyon nem volt ín্যükre) de takarítottak. Valahonnan előszedték a poros súrolókefét, a pókhálós felmosórongyot és a egérrágta seprűt. Úgy kitakarították a hajót, hogy pár pillanatra még a kapitány is elfeledkezett minden bánatáról. Nem is csoda, hiszen a legények nagyon tüsténkedtek, sőt, még el is mosogattak. Kimosták az összes szennyes ruhát, utána pedig kivasalták azokat. Letörölgették mindenholnan a port. Még a pókhálókat is leszedték. És ami a leges-legkülönösebb volt: főztek. Alapanyaguk hozzá nem lévén, a sellőktől kértek segítséget. Mivel ők képesek voltak elúszni a halrokonaikhoz a vizekbe és az emberrokonaikhoz a városokba. Így a kalózok pár (a hajó mellett talált csillogó kagylóból) fűztek nyakláncokat. És azokért cserébe megkérték a sellőket, hogy hozzanak nekik hozzávalókat a sütés-főzéshez. A halfarkú lányok elúsztak rokonaikhoz, és a kalózok kérésére hoztak egy csomó mindent. Így hát a legénység készített: hús-, borsó- és krumpli-levest, egy egész sült csirkét, mákos-diós- és túrós tésztát, sárgaborsó-, zöldborsó- és krumpli-főzeléket, minyonokat, linzereket, islereket, palacsintát, rétest, almás pitét és egy hatalmas habos-krémes-gesztenyés tortát. Jó sokat dolgoztak, de a kapitányuk se kiabált velük egész nap. De még Hook ajándékát is a sellők szerezték be, mert a kalózoknak fogalma sem volt arról, hogy mit adjanak neki.

- Boldog születésnapot, kapitány! - mondta Mr.Smee is. - Itt van az ajándéka!

Hook kinyitotta a csomagot, és mit látott benne? Egy iránytűt. A kampókezű nagyon örült az ajándéknak, és legszívesebben örömeiben ugrált volna, de feltételezte, hogy ez nem illene kapitányi méltóságához.

- Merre van Kelet? - kérdezte az egyik kalóz illetlenül.

- Arra! - mutatott abba az irányba Hook, ahol épp lement a nap.

- Elnézést kapitány úr - kezdte Mr.Smee -, de az kizárt dolog. Bocsánat, hogy megjegyzem, de az egyik könyvben olvastam, hogy amerre a nap lemegy, arra van Nyugat, és amerre feljön, arra van Kelet. Lehet, hogy csak elnézte az iránytűt.

- Lehet - mondta Hook és kivételesen nem haragudott Mr.Smee-re. - Nézd csak meg! - és az elsőtiszt kezébe nyomta az iránytűt.

De nála arra amerre a kapitány mutatott, Nyugat volt. Pedig az ajándék biztosan jól működött. Szép darab volt, és még a hátulján is egy horgony díszelgett. Ebből is látszott, hogy igazi hajóra tervezett szerszám volt. De mi lehetett a baj? Az iránytű csak Hook kezében mutatta másfelé az irányokat, a kalózkodnál mindig jó irányba fordult. Sehogy sem tudtak rájönni, hogy mi okozhatja ezt. Pedig ha iskolába jártak volna, ott megtanulhatták volna, hogy mikor viselkedik így egy iránytű. Na meg átnézhatték volna a hajófenékben is a könyveket. Biztosan találtak volna olyan könyvet, amiben erre a problémára adandó válasz áll. De ne húzzuk ezzel az időt, mert a hajó mellett megszólalt valaki:

- Hahó! Hahó! Kalózok! - a haramiák mind odasereglettek a hajókorláthoz. Meglátták, hogy egy gyönyörű szép sellőlány kiáltott nekik. - Csak azt szeretném mondani, hogy az egyik rokonom, akitől az iránytűt kaptam, azt mondta: Az ajándék ne kerüljön semmilyen mágnes vagy fém közelébe. Így ha Hook kapitány a kampójába fogja, akkor az iránytű másfelé fog mutatni.

- De hát akkor nem is tudja használni! - háborodtak fel a kalózok, de a sellő csak nevetett: - Az már nem az én gondom! - majd kacagva elúszott az öble felé.

A kapitány olyan mérges volt, hogy vége lett minden ünnepi hangulatának. Olyannyira dühös volt, hogy felsikáltatta a legénységgel az egész fedélzetet. Biztos haragjában már azt is elfelejtette, hogy az már nagyon tiszta volt.

Eközben Pán Péter egyre gyorsabban és gyorsabban repült Kittyvel. És hogyha nem lettek volna olyan eltökéltek és meglepettek. Kitty nagyon szerette volna már megmenteni Danielt, de borzasztóan örült, hogy végre repülhet. Ez volt az álma már azóta, hogy először hallott Sohaországáról. Péter pedig csak arra gondolt, hogy hogy tehette ezt Tigrisliliom. Amióta ismerte az indiánlányt, nem tudta róla elképzelni, hogy ilyet tehet. Hogy rabolhatott el két gyereket Londonból? Ha kell, még fel is bontja a békét az indiánokkal. Végre meglátták a tábor.

- Péter - szólalt meg hirtelen Kitty - szálljunk le! Majd mindjárt megmagyarázom, miért. - Le is szálltak. - Csak egy kérdés: Engem hogyan fognak beengedni?

- Nagyon egyszerű - felelte Péter - te velem jössz. Engem pedig, mint szövetségest, beengednek. Gyere! - majd újra felröppentek, és leereszkedtek a tábor bejárata előtt.

Ahogy beléptek, pár indián azonnal megrohanta Kittyt néhány „Itt a szökött fogoly!” kiáltás kíséretében. Péter rögtön reagált, és Tigrisliliomhoz szaladt (és minden köszönés nélkül) ráripakodott az indiánfőnök lányára:

- Tigrisliliom! Azonnal engedd el ezt a két gyereket!

- Sajnálom, nem tehetem. El kellett fognunk két barátodat. Azért, mert valaki tett nekünk egy nagy szívességet. És azt kérte cserébe, hogy fogjuk el a legbizalmasabb barátait. Úgy gondoltuk, hogy az a három gyerek, aki régen itt járt, tökéletes lesz erre a célra. Michaelt sajnos nem találtuk, de John és Wendy...

- John és Wendy??? - most már Péter úgy érezte, hogy már nem egy baráttal beszél. - Hát persze, ti nem találkoztatok Jane-nel! Figyelj! Amióta nem láttam ezt a két barátomat, azóta már Wendy lánya is járt itt. John és Wendy már felnőtt! Ez a lány itt Kitty! Akit pedig te John-nak néztél, az egy másik fiú! - ekkor az indiánok el is engedték a két fogolyt. - Tigrisliliom, mélységesen csalódtam benned! Ha te képes vagy gyerekeket rabolni és így megkötni őket, akkor az Eltűnt Fiúk és az indiánok között a békének ezennel vége. Az a valaki, aki szívességet tett nektek, biztosan kalóz volt!

Ekkor Csingiling előröppent rejtekhelyéről (mert persze titokban ide is követte Pétert), és még mielőtt az indiánok bármit is tehettek volna, Csingiling tündérport szórt Danielre, így a fiú felemelkedett. Pán Péter pedig felkapta Kittyt és így négyen elröppültek.

A levegőben a gyerekek remekül összeismerkedtek. Pétert kivéve, akiről már a többiek mindent tudtak. De már sietniük kellett vissza a bűvőhelyre, mert az Eltűnt Fiúk ilyenkor általában jól összeverekedtek. Amikor a kis csapat megérkezett, az Eltűnt Fiúk mind Péterhez szaladtak és egymás szavába vágva kezdték mesélni, hogy mi történt, amíg Péter távol volt.

- Cseeeend! - vezényelt a „vezér”. - Ravasz, hallgatlak!

- Na látjátok! Tehát az úgy volt, hogy Csőrös az ágyon ugrált és Bocsi rászólt, hogy ezt nem lehet. Aztán Fujka középük állt, hogy fejezzék be. Utána pedig én Csőrös, az Ikrek pedig Bocsi oldalára álltak és ezen elkezdtünk vitatkozni. Majd Csőrös megütötte az egyik ikret, a másik pedig engem. Aztán összeverekedtünk, párnákkal dobáltuk egymást nem is tudom meddig.

- Addig, amíg megjött Péter - vetette oda Bocsi.

- Ez most nem lényeges - egészítette ki Csőrös.

- De azért mégis csak fontos - javították ki az Ikrek.

- Most ezen ne vesszünk össze! - mondták egyszerre, és ebben megállapodtak.

- Ó, hiszen még meg sem mutattam nektek a szigetet! - kapott a fejéhez Péter.

- Köszönöm, de én most szívesebben összeismerkednék az Eltűnt Fiúkkal - mondta Daniel.

- Akkor csak ketten megyünk. Daniel, te vagy a parancsnok! Fiúk, lehetőleg most ne verekedjétek össze! Ja és Csing - mert Pán Péter mindig így hívta a tündérkét - most ne kövess minket. Most sem szórod meg porral a lányt? - csak ellenkező csilingelés volt a válasz. - Na gyere Kitty, menjünk! - majd ismét felkapta a lányt, és még mielőtt bárki szólhatott volna, kirepültek az ablakon.

IV. Sohaország

Az indiántáborban eközben olyan esemény történt, amit biztosan nem fognak egyhamar elfelejteni. Ugyanis az indiánok mind bátrak és erősek voltak. Nem rettentek meg semmiféle bonyodalomtól, és nem vettek semmit a szívükre. De most a törzsfőnök lánya, Tigrisliliom sírt. Pedig ő volt a legjobb harcosuk, és most még az apját se engedte a közelébe. Csak zokogott és hullatta a könnyeit. De az édesapja valahogy mégis csak bejutott hozzá, és így szólt:

- Miért sírni én szeretett lányom? Talán azért, mert nem megtalálni John és Wendyt, Vagy azért, mert Pán Péter felbontani békénk?

- Nem, apám - mondta könnyek között Tigrisliliom. - Hanem mert ez a fiú volt az egyetlen barátom ezen a szigeten!

- Ugyan lányom ne beszélj így! Hiszen ott lenni neked Mirafu! Ő lenni neked nagyon jó barátod!

- Nem, mert nagy hold óta nem találkoztam vele. Azóta elment a faluból.

- Na de csak lenni valaki itt akit kedvelni, Tigrisliliom! Csillagrózsa, Ősziéjjel vagy Gyorsfolyó. Vagy ha nem, én megparancsolni nekik, hogy legyenek a te barátaid!

- A barátságot nem lehet megparancsolni! - kapta fel a fejét az indiánlány. - Kérlek apám! Így nem lesznek az igazi barátaim! Csak a te parancsodnak fognak engedelmeskedni, és nem szívből fogják tenni, amit tesznek! Így nincsen nekem egy barátom sem - zokogta keservesen, de az apja ráripakodott (most egy kicsit másképp beszélt mint szokott, ki tudja miért, de hirtelen rettenetesen megharagudott):

- Ejnye, egy indián harcosnő nem beszélhet így! Valamit el kell mondanom neked. „Réges régen, mikor a reggel is este volt, volt egy város és emellett egy nagyon magas hegy. Ebben a városkában volt egy öreg indián bölcs. A fiatalok mindig elmentek hozzá, hogy hallgassák a meséit a hatalmas hegyen túlról. Azt mesélte a bölcs, hogy ha valaki megmászna a hegyet, ott találna egy csónakot. Abba beleülne, pontosan százat evezne vele, és elérkezne egy szigetre. Ott letelepedhetne. Az egyik öbölben gyönyörű szép sellők úszkálnak, a másik tele van hallal, és még csupa jót mondott arról a távoli szigetről. Egyszer egy indián és a barátja úgy gondolták, hogy elmennek arra a szigetre. Fel is szedelőzködtek, hogy megmásszák a hegyet, majd útjukra indultak. Minden nagyon jól ment, fel is értek a hegy tetejére. De ott az egyikük kapzsi módon úgy gondolta, hogy az övé lehet az egész sziget, ha megszabadul a barátjától. Ezért hirtelen az egyik indián lelökte a másikat, aki nem felkészülve a támadásra, csak az egyik kezével tudott megkapaszkodni. A „lelökött” annyira meglepődött, hogy amikor a barátja felvilágosította, miért tette ezt, a „lefelé lógó” elsírta magát. Annyira elkeserítette, hogy így becsapták. De nem tudott mit csinálni, mert a sírástól alig látott és nem tudott mit szólni a barátja „ellenségeskedéséhez”. Akkor bánat nehezedett a szívére, hogy csak sírt, sírt és sírt. A kapzsi indián már majdnem lelökte a régi barátját, amikor megbotlott és a mélységbe zuhant. A másik indián még sokáig nézett elvesztett barátja után. Aztán ő eljutott a szigetre, és még ma is itt él, Sohaországban” - fejezte be a történetet az indiánfőnök. - Tudod, lányom ezzel csak azt akartam mondani, hogy ha elveszik egy barátod, vagy akár nincsen egy sem, akkor nem kell magunkba temetkezni. Azt nem mondom, hogy ne sírj, mert sírni mindenkinek kell. Mert a lelki bánatot ki kell sírni. Azzal csak könnyítesz a lelken. De ne akkor sírj,

amikor szükséged van valami segítségre, de csak magad vagy. Mert akkor a sírásra fogsz figyelni, és nem arra, amit éppen tenned kell. Így néha orvosság a könny, de néha méreg. A sírás csak nagyon ritkán segít, a legtöbbször nem tudsz vele megoldani semmit. Ezért mondtam: sírni kell, de nem mindig. Mert látod, ott a hegyen az indiánoknál, amikor az egyikőjük csak fél kézzel kapaszkodott, a sírás majdnem annak az indiánnak, vagyis majdnem az ÉN vesztemet okozta.

Ezeket mondta az indiánfőnök a lányának, de eközben Pán Péter épp' a szigetet akarta megmutatni Kittynek. Jobb, ha ezt megnézzük, úgysem árt pár dolgot tudni a szigetről. Először Péter a Rejtélyes Folyót akarta megmutatni a lánynak.

- Péter - kezdte Kitty - mesélnél nekem egy kicsit erről a folyóról? Nem sok kalandodhoz kapcsolódik vagyis igazán egyikhez sem, így elég keveset tudok róla. Csak annyit, hogy ezt a folyót még az indiánok törzsfőnöke nevezte el így. Meg persze - mivel ez a víz volt a legközelebb - innen visztek vizet a búvóhelyre. És még azt is tudom, hogy Hook ezen a folyón szokott elevezni a sziget túloldalára.

- Jól tudod - bólintott Péter. - De még azt nem mondtad, hogy miért hívják úgy, ahogy. Azért kapta a Rejtélyes Folyó nevet, mert ugyanazzal a vízzel mossa a mellette álló fák gyökereit. Mert a mellette lévő pálmafák mindig hoznak kókuszdiót és levelet, de a mellette lévő tölgyek mindig kopárak és zordak maradnak. Most egy kicsit lejjebb ereszkedek - mondta, majd megfogta Kitty kezét, és belemerítette a vízbe, majd azt kérdezte. - Milyen érzés?

- Olyan, mintha a folyó simogatna, ez nagyon jó érzés - válaszolta mosolyogva Kitty. - De különös!

- Ez a Rejtélyes Folyó legjobb tulajdonsága. De amikor egy kalóz nyúl bele, mindig gyorsan kikapja a kezét, mert a kalózok olyan gonoszak, hogy még a simogatást is rossz néven veszik. Gyere Kitty, megmutatom a Kidd öblöt is! - mondta Péter és elrepült a kalózhajó irányába. - Ez itt a Vidám Roger, a kalózhajó, amit már ismersz. Kicsit arrébb pedig...

- Ez az a hely - vágott közbe Kitty - ahol régen élt a krokodil, aztán az óriáspolip - mindkettő meg akarta enni Hook kapitányt - most pedig úgy látom, a pörölycápa tanyázik itt. A sellők nagyon ritkán merészkednek ide. Az indiánok viszont nagyon kedvelik ezt a helyet, mert remekül lehet itt halászni.

- Igen - értett egyet Péter, majd leszállt a partra. - Szálljunk be egy kicsit abba a csónakszerű kivájt fába! Mutatni szeretnék valamit! Be is szálltak a különös vízi járműbe, majd Pán Péter egy vízinövénnyel benőtt barlang felé „kormányozta a hajót”.

- Miért olyan különleges ez a hely? - suttogta Kitty vegyes érzésekkel.

- Azért - felelte Péter -, mert amikor a világon az első gyerek elnevette magát, a kacagása sok-sok darabra esett szét, abból lettek a tündérek. A legelső nevetésdarabka ide hullott, és itt „keletkezett” az első tündér. Ezért olyan csodálatos ez a hely - fejezte be Péter, pontosan akkor, amikor kibukkantak az alagútból.

Itt Péter megint felkapta a lányt, és tovább repült vele, még a Kidd öblől hátsó részébe egy halálfej alakú sziklához.

- Ez a Koponya-szikla! - ismerte fel Kitty. - A kalózok kedvenc mulatóhelye. Mindig ide jönnek szórakozni, ha jó kedvük van. Hozzák a harmonikákat, az italokat, és elkezdnek mulatni; nótázgatnak, táncolnak, és elvannak reggelig.

- Az Eltűnt Fiúk sem mondhatták volna jobban! - helyeselt Péter. - Most pedig megmutatom neked a vadállatokat, ott tanyáznak mind a sziget leghátsó részén.

- Nem hagyhatnánk ezt ki? - kérdezte Kitty, és látszott, hogy eléggé megijedt. - Úgy tudom van ott farkas, medve, de még tigris meg oroszlán is...

- Figyelj Kitty - nyugtatta a lányt Péter. - Két ok is van, ami miatt nem kell félned. Az egyik, nem áll szándékomban leszállni, így az állatok sem bánthatnak. A második ok pedig az, hogy nem kell félned, amíg Pán Péter itt van, hogy megvédjen.

- „Kedves fiú - gondolta magában Kitty - és okos, bátor, meg szép, de néha azért öntelt is tud lenni. De így is nagyon kedvelem” - tette hozzá gyorsan.

- Egyébként őzek meg szarvasok is vannak - mondta Péter, mire a lánynak rögtön felcsillant a szeme. - Nézd, pont itt vannak alattunk. A Rejtélyes Folyó egyik kanyarulatából isznak. Ott van a többi állat. A majom, a vaddisznó, a farkas, a medve...

- ...és ott van az oroszlán is! - sikkantotta remegő hangon Kitty, és még erősebben kapaszkodott Péterbe. - Kérlek, menjünk tovább! Nagyon félek! Egy méterre vagyunk a vadállatoktól!

- Na jó - egyezett bele Péter (nagyon halkan megjegyzem, hogy egy kicsit azért ő is félt az állatoktól, mármint a szarvastól, meg az őztől nem, de néhánytól igen). - Most nézzük meg a tündéreket!

Hogyha valaki fölülről nézte a tündérek lakhelyét, azt hihetné, hogy a Hupikék Törpikék falujára bukkant. De ezek az aprócska házak igaz, hogy gombaházak, de mégis olyan tündéreszek voltak. Ide is elágazott a Rejtélyes Folyó, így a tündéreknek is mindig volt vizük.

- Ha sötétben repülsz a szigeten - vélekedett Kitty -, ez a rész biztosan mindig nagyon világos lehet, mert a tündérek az egész lényükkel világítanak.

- Így igaz - helyeselt Péter. - Hook már nagyon sokszor próbálta már elfogni őket, hogy a személyes lámpásai legyenek. De az Eltűnt Fiúk, Csingiling és én megmentettük őket.

- De szívesen megnéznék egyet közelről - vágyakozott Kitty. - De most ne zavarjuk meg őket. Mert úgy látszik közösen beszélnek meg valamit, mert egy helyre gyűlt az összes fénypamat. Olyan gyönyörű nézni, ahogy ide-oda röppennek.

- Gyere - mondta Péter - most megmutatom neked a Sellők öblét! - oda is repültek.

- Jé, az ott az Apály-szikla - lelkesedett Kitty. - Erre a sziklára szoktak kiülni a sellők, hogy a hajukat fésüljék, vagy gyönyörködjenek a tükörképükben. Esetleg, ha jó napjuk van, még énekelnek is közben.

- Igen - helyeselt Péter. - Nézd! Ott úszik a Sohamadár! Elég furcsa látvány nem? Egy régi kalózkalapban vannak a tojásai, azon ül és azon úszik a vízen. Mi az Eltűnt Fiúkkal szinte minden nap kijövünk ebbe az öbölbe úszni. Aztán a parton is játszunk egy jót. Egyébként sellőkkel mi valahogy nem tudunk szóbaelegyedni, mert csak a kalózokkal beszélgetnek. Ki tudja, miért? A magadfajta lányokat pedig abszolút nem szeretik. Ha túl közel merészkednél hozzájuk, lerántanának a víz alá. Nézd! Az ott még...

- Igen, tudom - ismerte fel Kitty. - Az a ház amit még Wendynek építettek. A teteje zöld moha, a fala piros. Itt-ott az ablakban rózsza nyílik és a kémény... hát igen. A kémény meg John cilindere. Igen érdekes kis ház.

- De most ne menjünk be - vélekedett Péter. - Mivel az indiántábort már láttad, ezért csak egy hely van, amit még nem láttál Sohaországban.

- És mi az? - kérdezte Kitty meglepetten, mivel ő több helyről nem tudott a szigeten.

De nemsokára meglátta, hogy hová repülnek. Pusztán csak egyre magasabbra és magasabbra repültek.

- Látod ott a szivárványt? - tette fel a kérdést Péter. - Próbáld csak megfogni!

Kitty eléggé furcsállta a kérést, mert az iskolában már régen megtanulta, hogy a szivárványt nem lehet megfogni. De azért Pán Péter kedvéért megpróbálta. És tényleg! Mintha valamit tényleg megfogott volna! Megnézte, mi is lehet az. És lám, mintha valami zöld kristály lett volna, vagy egy zöld üveggolyó.

- Mi ez, Péter? - kérdezte Kitty.

- Ez egy zöld szivárványdarabka - felelte a fiú. - Őrizd meg, mert ki tudja, lehet, hogy a legnehezebb pillanatban lesz rá szükséged - mondta Péter, majd újra felemelte a lányt, és finoman leültette egy felhőre. Ott aztán mindent elmondtak egymásnak, ami eddig történt velük. Csak épp' azt felejtették ki, hogy nagyon jó barátok lettek.

V. Hook kapitány terve

Kitty, bár a barátjának érezte Pétert, a legjobb barát úgy még mindig nyomasztotta. Talán túl undok vagyok, hogy nincsen legjobb barátom? - Tette fel magának a kérdést. Ezt az egy dolgot nem mondta el Pán Péternek, pedig ő mindent tudott már a lányról (megjegyzem, ezt Csingiling nem nézte jó szemmel). De egyszer valaki mégis észrevette Kitty szomorúságát. És ő meglepő módon nem Péter volt, hanem Daniel. Amióta Kitty és Daniel a szigetre jöttek, nem sokat beszéltek egymással. De amikor a fiú megfigyelte Kitty búslakodását, elhatározta, hogy nem szól Péternek, hanem maga vigasztalja meg a lányt. Oda is ment Csingilinghez és megkérte, hogy szórjon rá tündérport. A tündérke először ellenkezett és furcsállta is a kérést, de aztán mégis megtette. Csak pördült egyet a levegőben és a por már rá is szállt Danielre, aki rögtön a levegőbe emelkedett. A fiú Kittyhez szállt, majd anélkül, hogy a lány észre vette volna, felkapta és elrepült vele. Amint ezt Péter meglátta (maga sem tudta, miért) de elhatározta, hogy titokban követi őket.

- Péter, most hová viszel? - kacagott Kitty, de amikor meglátta, hogy mással repül, teljesen más hangsúlyban folytatta. - Ah, te vagy az Daniel? Légy szíves vigyél vissza a bűvőhelyre, még lenne egy kis dolgom.

- Most, ha megbocsátasz, inkább nem beszélni szeretnék veled - jelentette ki Daniel határozottan.

- Jó, de akkor szálljunk le itt - mutatott egy kivájt fatörzsre a lány. Le is ereszkedtek, majd leültek. Péter, aki követte őket, egy közelben levő bokorban bújt meg. Csingiling természetesen vele tartott.

- Miről akartál beszélni? - kérdezte Kitty.

- Nézd - kezdte Daniel. - Tudom, nem sok kedved van most beszélgetni velem, de úgy érzem, hogy ezt el kell mondanom. Talán kezdem az elején. Amikor idekerültünk erre a szigetre, te hamarabb kiszabadultál az indiánoktól, mint én. Mellesleg, mint később megtudtam az Eltűnt Fiúktól, ki se szabadultam volna, ha te nem vagy.

- Jaj, ugyan, bárki megtette volna a helyemben - szerénykedett Kitty. - Mert tényleg, Péter nem akart megmenteni téged. Túlzottan bízik az indiánokban. De ő már csak ilyen. Néha képtelen észrevenni a saját hibáit, például néha nagyon öntelt tud lenni.

- „Még hogy én öntelt?! - háborodott fel Péter, persze nem akarta leleplezni magát, ezért csak suttogott. - Hiszen én vagyok a világ legszerényebb embere!”

- Én most nem erről akartam veled beszélni - mondta Daniel. - Bár igaz, hogy Péter néha el van telve magától. Tehát én csak arról szerettem volna beszélni, hogy észrevettem, hogy valami miatt nagyon szomorú vagy. Mi az, Kitty? - kérdezte, de rögtön megbánta. Mert a lány arca egy szempillantás alatt elkomorodott. - Bocsáss meg, én tényleg nem akartalak megbántani...

- Nincsen semmi baj - felelte hűvösen Kitty. - Igazad van. Valami tényleg nagyon bánt.

- Akkor mond el, mi az - biztatta Daniel.

- Nem tudom, miért épp veled osztom meg, de a bánatom oka a barátság, vagyis az, hogy nincs legjobb barátom.

- De én a barátod vagyok - mondta Daniel. - És a legjobb barátok a „sima” barátokból lesznek.

- Tényleg? Erre nem is gondoltam - derült fel egy kicsit Kitty.

- „Ó! És még nekem szimpatikus volt ez a lány! - suttogott Péter. - Az egyik nap még a barátom, a másik nap már önteltnek nevez! Igaza volt Tigrisliliomnak, hogy elrabolta ezt a lányt. És még én azt mondtam, hogy hasonlít egy tündérre! Ó, és az a fiú! Ő tehet az egészből! Kittyre nem haragudhatok, hisz ez a Daniel az oka mindennek! Ő fordította ellenem a lányt is! De most hová viszi? Csak nem a szivárványhoz?! Daniel, most nagyon meg fogsz lepődni, ha a lánnyal megfogatod a szivárványt! Ha szivárványdarabkát akarsz neki adni! Az embernek ugyanis csak egy szivárványdarabkája lehet! És Kittynek már van egy! Ezt meg kell nézнем!” - fejezte be Péter, de olyannyira mérges lett, hogy azt se tudta, hogy Csingiling vele van-e?

De még Pán Péter akármennyire haragos is volt, nem tévedett. Mármint abban nem, hogy Daniel tényleg megfogatta Kittyvel a szivárványt. A lány először szabadkozott, de aztán mégis megragadta a szivárványt. De Pán Péter és Kitty nagy-nagy meglepetésére a lány kezében ott díszelgett egy zölden fénylő, szép szivárványdarabka.

Péter nem hitt a szemének.

Kitty sem hitt a szemének.

Daniel nem értette, hogy a lány miért nem hitt a szemének.

Nemsokára egy ökölbe szorított kéz, egy visszatartott könnycsepp és egy csodálkozó pillantás törte meg a csendet. Senki sem szólt, de mindenki tudta, hogy eljött az a pillanat, amikor senki sem tudta, hogy mit lépjen. Az a két szivárványdarabka, ami most Kittynél volt, oly annyira különbözött, mint egy fiú meg egy lány. Mintha mindkettőbe belevésték volna Péter vagy Daniel arcképét. Kitty számára természetesen a Pétertől kapott szivárványdarabka „tetszett” jobban, de Danielt sem akarta megbántani...

De álljunk csak meg egy szóra! Hogyan kaphatott Kitty két darabot is a szivárványból? Erre a kérdésre egyszerű a válasz. A szivárványdarabka mindig a barátságot jelképezte, és mindenki csak egy darabot kaphatott belőle: az igazi barátjától. De Kitty nem tudta, hogy ki az igazi barátja, így kapott mind a kettőjüktől egy zöld szivárványdarabkát. De most annyira meglepődött Kitty, Péter és Daniel, hogy jobb, ha hagyjuk őket. De a három gyerek közül senki sem sejtette, hogy azt a beszélgetést, amit Kitty és Daniel folytatott, nem csak Péter hallgatta ki. És az a valaki, aki fültanúja volt az eszmecserének, nem volt más, mint maga James Hook kapitány. És a történet szempontjából, ezen nem lehet csak úgy átsiklani. Ugyanis amikor a kampókezű és első tisztje, Mr.Smee erre tévedtek és meghallották a gyerekbeszédet, mindjárt közelebb lopóztak. De pár másodperc múlva indult is volna a hajóra, de most mégsem tehette ezt meg. És most ennek kivételesen nem az volt az oka, hogy tovább akarta kutatni a szigetet Péter búvóhelye miatt. Ennek okozója most Mr.Smee volt. Mert az első tiszt teljesen elvarázsolva bámulta azt az üreges fatörzset, amin Kitty és Daniel ült. Valami miatt az édesanyjára emlékeztette. Ki tudja miért? Most feltehetnéd azt a kérdést: „Hogyha Hook kapitány olyan gonosz volt, miért nem hagyta ott Mr.Smeet és ment vissza egyedül a hajóra?” Ez egyszerű. Ahhoz, hogy eljusson a kalózhajóra, be is kell ülnie egy csónakba és azzal kell elmennie a Vidám Rogerhez. Így Hook kapitány azt mondhatná: „Ki fog evezni?” Ez a kampókezű már csak ilyen volt. Eszébe nem jutna, hogy evezőt ragadjon! Ha tehetné, még a pipagújtáshoz is külön embert fogadna. Na nem mintha lusta lett volna! Nem, nem, dehogyis. Csak úgy gondolta, hogy ez kiemeli kapitányi mivoltát.

Na tehát a kalózkapitány sehogysem tudott elindulni becses hajójára. Megpróbálta felhívni magára első tisztje figyelmét, de a dolog sehogy sem akart összejönni. Először még csak oldalba bökögette Mr.Smeet pár halk „jöjjön, nincs itt semmi látnivaló” és „még ma eveznie kell” kijelentés kíséretében.

Az első tiszt meg se mozdult. Hook rá nem szólhatott Mr.Smeere, mert azt meghallották volna a gyerekek.

A kapitány meg is rázogatta az első tisztet...

Az meg se mozdult.

... majd egy kicsit megpofozta...

Az fel se nézett.

... aztán nyakon vágta...

Az meg se mukkant.

... utána Mr.Smee nyaka veszélyesen közel került a kapitány kardjához...

Az fel se hördült.

... erre már Hook minden türelme és jóindulata elfogyott, hogy (mégében) úgy hátba vágta, hogy a kalóz majd' kiköpte a fogát...

Az erre már akkorát ordított volna, hogy az egész sziget beleremeg!

De mint mondtam, ordított volna, ha a kampókezű Mr.Smee sapkáját Mr.Smee szájába nem tömi. Most már el is indulhattak volna, de most Hook lett mozdulatlan. Őt nem az üres fátörzs kápráztatta el, hanem elkapta a (Kitty és Daniel által folytatott) beszélgetés fonalát. És ó, borzalom! Sötét gondolatok kezdtek kavarni a fejében. Amik természetesen Pán Péter ellen szóltak. Ez volt az a terv, amivel Hook kapitány legyőzhetné Pétert. Ha még egy kicsit a kalózokkal maradunk, megtudjuk, hogy mi is Hook kapitány terve. Amint a kampókezű és az első tiszt visszaért a Vidám Rogerre, Hook rögtön a dolgok közepébe vágott, és el kezdte mondani a tervét.

- Mr.Smee! - hallatszott Hook hangja. - Van egy kis feladatom magának!

- És mi lenne az kapitány? - dadogta az első tiszt. - Egyébként jelentem, az ágyút megtöltöttem ponttyal!

- Remek, de most nem ez a lényeg! - nyilatkozott a kampókezű. - Ugye hallotta annak a Kittynek meg egy másik kölyöknek a beszélgetését?! - Mr.Smee bólintott. - Azok ott voltak kedvesek és segítettek nekem a Pán Péter elleni tervem kifundálásában. Gondolkozzon egy kicsit! Mi volt az, ami mindig megakadályozott abban, hogy legyőzzem Pán Pétert?

- Ööö... A tündérek? Vagy esetleg a hullámok?

- Dehogya, te hét tenger szégyene! Azért nem tudtam legyőzni, mert mindig voltak barátai! Mindig volt, akiben tudott bízni és hinni! Mindig volt, aki kihúzza a bajból! - És ez így volt. Hook kapitány nem tévedett. Nem mintha Péter nem tudott volna elbánni egyedül a kapitánnyal, de csak úgy tudta legyőzni Hookot, hogyha ott voltak barátai. De mi is volt a kampókezű gonosz terve?

- Egyszerű - kezdte a kapitány. - Mivel a kis Kittynek is gondjai vannak a barátsággal, a lényeg az, hogy minél nagyobb vitát szítsunk. Úgy kezdjük, hogy odamegyünk az Eltűnt Fiúk búvóhelyéhez, belopózunk, majd úgy intézzük, hogy mindenki megharagudjon mindenkire.

Akkor mindnyájan külön területre szélednek szét, mi egyenként befogdossuk őket és végzünk velük! Így nem számíthatnak egymás segítségére! Csak azt a Kittyt nem mi intézzük el! Azt bedobjuk egy verembe, hogy ott legyen vége az életének! Hibátlan terv!

- De kapitány, hogyan jutunk el arra a búvóhelyre, ha azt se tudjuk hol van? - kérdezte az egyik kalóz.

- Erre most akartam kitérni! - torkollta le Hook, aki utálta, ha a szavába vágtak. - Természetesen úgy, hogy kerestek a hajó mellett csillogó kagylókat, azokból nyakláncokat készítenek. Aztán Mr.Smee elmegy a sellőkhöz. Átadja nekik a nyakláncokat azért cserébe, ha elárulják, hol van Pán Péter búvóhelye. Nekik tudniuk kell, hiszen az Eltűnt Fiúk biztosan a talaj alatt tanyáznak. Azért biztos, mert már az egész sziget felszínét átkutattuk és nem volt sehol. Hogyha pedig a búvóhely a föld alatt van, érintenie kell a vizet, ahova a sellők be tudnak úszni.

- Bravó, kapitány! Bravó! - éljenzett Mr.Smee, majd csatlakozott hozzá a többi kalóz is. A kampókezű hajlongott. Így született meg Hook kapitány terve.

VI. Kitty, Csingiling és a sellők

Daniel nemsokára hazaröpítette Kittyt, de Péter még nagyon sokáig időzött a szivárványnál. Amint Kitty és Daniel elmentek, Pán Péter letelepedett egy felhőre.

- Csingiling - szólt oda a tündérkének. - Menj vissza a bűvőhelyre. Most szeretnék egyedül lenni egy kicsit. Ha visszaérsz az Eltűnt Fiúkhöz, hívd el onnan Kittyt, és vidd el valahová a szigeten. Mindegy, hová, csak tartsd ott addig, ameddig csak tudod. Azért kell ezt tenned, mert ha én visszamegyek a bűvőhelyre, nem akarok találkozni azzal a lánnyal. Megértetted?

Csingiling hevesen bólintott majd elrepült a bűvőhelyre. Péter amikor egyedül maradt, borzasztó nagy keserűséget érzett. Egyedül ez a szó csengett a fülében: öntelt. Egyszerűen nem tudta, hogyan mondhatták rá ezt. Képtelen volt elhinni, hogy ilyet mondott rá egy lány. Egy lány! Péter a lányokat mindig is sokra tartotta. „Egy lány többet ér hat fiúnál!” mondta még hajdan Wendynek. Aztán meg semelyik lány nem mondott még rá ilyet. Ott volt Csingiling. A kis tündérke mindig Péterrel volt, el nem szakadt volna mellőle. Mindig teljesítette a repülő fiú kívánságait (kivéve, ha féltékeny volt). Pán Péter leghűségesebb társa biztosan Csingiling volt. Aztán ott volt Tigrisliliom. Az indiánlány mindig is nagyon jó barátja volt Péternek. Segített neki nem egyszer és sokszor harcoltak együtt. Így Tigrisliliomnak sem jutott volna eszébe önteltnek neveznie Pán Pétert. No meg éltek a szigeten sellők. Ők csodálattal néztek fel a levegőben keringő fiúra. Titkon mind arról álmodoztak, hogy egyszer majd ők is a levegőbe emelkedhetnek. Egyszerűen nem volt olyan lány a szigeten, aki olyat mondott volna Péterre, hogy: „néha nagyon öntelt tud lenni...” Nem is csoda, hogy Pán Pétert ez a kijelentés rettenetesen meglepte. Csak ült ott a felhőn és nem tudta mit tegyen. Olyan érthetetlen volt ez az egész. Jön egy lány, még alig ismeri, erre önteltnek nevezik egy fiúval együtt. Valahogy Pétert nem bántotta annyira, hogy Daniel is beképzeltnek nevezte. Az valahogy teljesen más volt. Olyan... olyan... hát... nem is tudom. Péter nem értette, miért rágódik ezen. - „*Csak egy lány azt mondta rád, hogy öntelt vagy. Na és?*” - kezdett vitatkozni magával Péter. - Na és, na és! Ez egyszerűen felháborító, sőt botrányos! - *Ugyan Péter! Ez csak egy kis semmiség! - Dehogyan! Ez nagyon fontos dolog! - Igaz! Nem szabad megbízni abban a lányban! - Ahogy mondd!* Most pedig még várjunk egy kicsit, és csak aztán induljunk vissza a bűvőhelyre, hogy Csingiling biztosan elvigye onnan azt a lányt!” - fejezte be Péter.

Bár azt gondolta, még egy kicsit, de még nagyon hosszú ideig ücsörgött a felhőn. Szívesen mondanám azt, hogy órákig, de Sohaországban sohasem telt az idő. Így azt se lehetett tudni, mikor telt el egy óra, perc, vagy másodperc.

De nézzük csak meg mi történt Csingilingékkal. A kis tündérke visszarepült az Eltűnt Fiúkhöz.

- Szervusz Csingiling! Péter hol van? - mondta egyszerre Ravasz, Csőrös, az Ikrek, Bocsi, Daniel és Kitty. Fújka pedig csak érdeklődve pislogott, hisz nem tudott beszélni. Csingiling megpróbálta elmagyarázni, hogy mit is akar mondani. Először is úgy tett, mintha repülne (bár ő egyébként is repült, de ez nem lényeges).

- Madár! - találgatott Ravasz. A tündérke a fejét rázta.

- Tündér! - folytatta Csőrös. A tündérke a fejét rázta.

- Sárkány! - kiáltották egyszerre az Ikrek. A tündérke a fejét rázta.

- Szitakötő! - örvendezett Bocsi. A tündérke a fejét rázta.

- Péter? - próbálkozott Daniel. A tündérke helyeslően bólintott.

Azt, hogy mit össze nem szenvedtek mire kitalálták, hogy mit akar mondani nekik Csingiling, rettenetesen nehéz lenne elmondani. De végül csak össze állt a kép:

- Péter azt mondta, hogy Kitty jöjjön velem - így szólt a tündérke üzenete.

- Szívesen veled megyek Csingiling - jelentette ki Kitty. Daniel eleinte velük akart menni, de a kis tündérke (maga se tudta, miért) de jobbnak látta, ha a fiú nem tart velük.

- „Vajon mégis hová megyünk?” - gondolta Kitty, de jobbnak látta, ha ezt a kérdést nem teszi fel Csingilingnek. Ugyanis így nem kellett a tündérkének újra hosszú (és hosszú idő alatt kitalálható) magyarázatot adnia.

Csingilingen látszott, hogy nem nagyon van ínyére a dolog. Így borzasztó gyorsan repült és Kittynek (nem is akármilyen iramban) kellett futnia. Elhangzott nem egy „Csingiling... kérlek... álljunk meg... hadd... fűjjam... ki... magam...” lihegés, de a tündérke egy icike-picikét sem volt hajlandó megállni. Ki tudja, meddig futottak (és repültek) így, mire végre odaértek a kitűzött célhoz: a Sellők öbléhez.

A tündérke maga sem tudta, miért pont ide hozta a lányt. Péter csak azt mondta, hogy vigye valahová a szigeten. Szíve szerint inkább visszavitte volna Londonba, de oda repülni kellene, és Csingiling nem nagyon akart tündérport szórni Kittyre. Ahhoz pedig, hogy repülni lehessen... Hogy is kell?

Először is szép és csodálatos dolgokra gondolunk. Mert azok a levegőbe emelnek! Aztán rugaszkodjunk el a földről... és már repülünk! Jaj, jó, bocsánat! Kifelejtettem a legfontosabb összetevőt! Annyira sajnálom, igazán! Elnézést kérek. Tehát mielőtt bármit is tennénk, nagyon fontos, hogy be legyünk szórva tündérporral. Aranyló, csodálatos tündérporral! És csak utána tegyük a többit. De most szálljunk vissza a földre, és nézzük meg mit csinál Kitty és Csingiling. A tündérke szóra sem méltatta a lányt. Csak ide-oda cikázott a levegőben. Kitty még eleinte ugrándozott, de egy idő után kifáradt, és csak ide-oda lépkedett. Ezt Csingiling unta meg előbb és (jobb ötlete nem lévén) elrepült az Apály-szikla felé. Kitty sajnos máshogy nem tudott utána menni, csak egyféleképpen: úsznia kellett. Márpedig ez hosszú zöld hálóingben, hosszú barna hajjal, hosszú „útnak” ígérkezett.

Kitty belevetette magát a hús habokba, majd az Apály-szikla felé vette az irányt. Ez az Apály-szikla olyan volt, mint egy aprócska sziget. Régebben állt rajta egy ócska kalózkalap, de abban már a Sohamadár „hajókázott” a vízen. Kitty amikor végre-valahára kibukkant a vízből, olyan vizes volt, hogy egyetlen száraz pont sem akadt rajta. A lány, amíg úszott, jól érezte magát, mégis örült, hogy túl van rajta. Hátravetette a haját, szippantott egy nagyot, majd elkezdett vizsgálgatni, vajon hol lehet Csingiling? Ahogy fürkészni kezdte a területet, egyre jobban és jobban megijedt, mert sehol nem látta a tündérkét. Az eget is körülméltelte, de ott sem volt.

- Hova tűnhetett? - kérdezte ijedséggel a lány. - Hová mehetett? Merre lehet? - itt már Kitty a sírás küszöbén volt, de egyszerre belevillant a megoldás. - Jaj, nem! Az nem lehet! Kizárt dolog! Nem tehette meg! A lány megfordult, és a gyanúja beigazolódott. Csingiling ugyanis „a part” felé suhant. Kittyben nőni kezdett a düh és a méreg. De gyorsan lecsillapította haragját és (még mielőtt meggondolhatta volna magát) beleugrott a vízbe.

- Tüdőgyulladást fogok kapni - gondolta magában - ez a víz jéghideg! Ó, de mérges vagyok arra a Csingilingre! Lehet, hogy féltékeny, de ez már akkor is túlzás! És még ÉN idegesítem ÖT! Ezt kikérem magamnak! Alig tudtam utána rohanni a Sellők öbléhez, azaz ide, és utána

még van képe... Felháborító! Tudod kivel szórakozz! Ilyet... tett... VELEM... egy tündér! - de itt (ki tudja, miért) Kitty „egy csapásra megbocsátott”. - De hát ő Csingiling, és így ez megbocsátható bűn! Hisz ő a legjobb tündér kerek e világon! Semmi baj, de remélem máskor nem lesz ilyen. Hogyan lehettem rá ilyen mérges? Nem értem. Vajon miért csinálta ezt? Számomra rejtély. Ki tudja? Talán unatkozott... vagy... vagy... valami más! Nem érdekes. Na végre, elértem „a partot!” - fejezte be Kitty, majd nagy-nagy megkönnyebbüléssel kikászálódott a vízből. Aztán így szólt a tőle kb. másfél méterre lévő tündérkének. - Szervusz, Csingiling! Nem akarok udvariatlan lenni, de mégis miért csinál... (itt Kitty elharapta a szót, mert: CSINGILING ÚJRA AZ APÁLY-SZIKLA FELÉ REPÜLT!!!) ...tad ezt!!! - fejezte be a mondatot a lány, hogy annak mégis csak legyen valami értelme. De újra fortyogott benne a düh. Ennek tetejébe még hallotta a tündérke visszafojthatatlan, diadalittas és egyben gúnyos kacaját.

- Nagyon tévedsz, ha azt hiszed... ha azt hiszed, hogy... hogy ... utánad fogok menni! - Kitty a haragtól alig tudott szóhoz jutni. Majd csinált egy hátraarcot és visszakiáltott. - Most visszamegyek a bűvőhelyre!

De alig tett meg pár lépést, újra előtte termett Csingiling. Próbálta megakadályozni, hogy a lány továbbmenjen. De ha figyelembe vesszük a tündérke arasnyi méretét, hát... Hiába kiabált (persze tündérnyelven) olyanokat, amiből látszott, hogy Csingiling nem éppen áldását adja Kittyre. A lány nagy tüsszögés és sírás közepette végül mégiscsak elért az Eltűnt Fiúkhöz. Kitty teljes egészében vacogott és borzasztó rosszul érezte magát. Alig látott ki a könnyfüggöny mögül. Olyan hideg volt a víz, amiben úszott és ráadásul az éjszakai hideg szél is teljes erőből fújta vékony hálóingét. Ment, ment, már azt se tudta, merre. Nem tudta, Csingiling a nyomában van-e? Csak ment olyan súlyosan vonszolva vacogó tagjait, mintha már lázálomban égne. És addig ment, míg csak ájultan nem esett össze. Másnap hajnalban még egy jéghideg eső is zúdult rá. Újra elázott, de még mindig ott hevert ájultan a földön. Kitty maga tudta csak, hogy nem a hideg víztől és esőtől esett össze, hanem attól a bánattól, ami a szívét nyomta.

VII. A nagy összeveszés

A kalózhajóra eközben visszatért Mr.Smee, meghezva Hooknak azt a hírt, amit a kapitány izgatottan várt: elmondta, hogy hol van Pán Páter búvóhelye.

- A Rejtélyes Folyó közelében, ahol a tölgyek félkört alkotnak, van gombának álcázott kémény. A körülötte álló üreges fák odvában mennek be az Eltűnt Fiúk a búvóhelyre.

- Remek, remek, kitűnő! - örvendezett Hook. Holnap lecsapunk rájuk! De addig is! Mindenki! Utánam! Ma mulatni megyünk a Koponya-sziklához! Gyerünk, a csónakba! Ezután aznap semmi különös nem történt a kalózokkal, csak akkora mulatságot rendeztek, hogy az egész sziget beleremegett.

- Hol... hol... hol vagyok? - pislogta Kitty a búvóhelyen. Még nem nagyon látott semmit, hisz' akkor kezdett el magához térni. - Mi... mi... mi történt? A lány nem nagyon értett semmit. Nem rég' talált rá Daniel földön heverve. Hogy Kitty meddig feküdt alétan? Elégedj meg annyival, hogy addig, hogy Daniel a kalózok támadásának napján talált rá.

- Hol... hol... hol van Péter? - lehelte alig hallhatóan a lány.

- Amikor Daniel idehozott, Péternek sürgős dolga támadt és elrohant - felelte Ravasz. - Napok óta hozzánk sem szól.

- Kö... kö... köszönöm, hogy idehoztál - hálálkodott Kitty.

- Szóra sem érdemes - mondta Daniel. - De veled meg mi történt? Miért vacogsz-tüsszögsz így?

- Ne... ne... nem érdekes. Csin... Csin... Csingiling hol van? Pé... Pé... Péterrel ment? Gondolom igen.

- Eltaláltad - mondták egyszerre az Ikrek. - De mégis miért vagy ilyen állapotban? - Mondd csak el bátran! - nyilatkozott Csőrös, majd egy bögre forró teát nyomott a lány kezébe.

- Minket érdekel - unszolta Bocsi. - Kérdezzétek meg Csingilinget - felelte Kitty, de mivel csak szemrehányó pillantásokat kapott cserébe, végül is elmondta, mi történt vele és a tündérkével.

- Ez nem volt szép dolog tőle! - jegyezte meg sokat nem mondó arckifejezéssel Ravasz. - Nem volt szép??? Csak ennyit tudsz mondani?! - háborodott fel az egyik iker. - Bizony - értett egyet a másik - ez egyértelműen nagyon csúnya dolog volt Csingilingtől! Kikérjük magunknak!

- Ti mindig csak veszekedtek?! - korholta le őket Daniel. - Mert szerintem most nem ez a legnagyobb baj! Nézd meg Kittyt! Most nagyon rosszul van! - Á, nem, jól vagyok! - mentegőzött a lány. - De hiszen remegsz! - állapította meg Csőrös. - Abszolút nem vagy jól! - De igen! - csattant fel Kitty. - És most hagyjatok!

- Hé, hé! - állta a felpattanó lány útját Bocsi. - Menj vissza! Két napig feküdtél ájultan a földön! Előtte pedig a jéghideg vízben úsztál! Csak nem hagyunk magadra?! Nagyon tévedsz, ha azt hiszed,... - hogy hagyunk elmenni - ezt már egyszerre mondták az Ikrek, Ravasz, Csőrös, Bocsi és Daniel, Fújkán pedig látszott, hogy ugyanezt gondolja.

- De én igenis elmegyek! - hangoztatta Kitty. - Hazamegyek Londonba! Mivel erről a szigetről csak repülve lehet elmenni, azért felkeresem a tündéreket, megkérem, hogy szórjanak rám port, aztán hazarepülök! - fejezte be - majd félrelökte Bocsit. De az Eltűnt Fiúk és Daniel utánamentek és „lefogták”. - Nagyon tévedsz Kitty, ha azt hiszed, hogy kiengedünk ebben a jéghideg, szeles időben! - kiáldotta Daniel.

Ez remek alkalom volt a kalózoknak, hogy észrevétlenül beosonjanak a bűvőhelyre. Mert a haramiák (mondanom sem kell), hogy már régen a környéken lapultak; azon az odvas fán bújtak le a bűvőhelyre, amiről lerítt, hogy sohasem használják.

- Eresszetek, eresszetek! - hadakozott Kitty, de végül sikerült kiszabadítania magát az Eltűnt Fiúk szorításából. Majd el kezdett szaladni (az egyik) kijárat felé. De ott valaki másba botlott. És ez a valaki nem volt más, mint maga Pán Péter.

- Szervusz, Péter! - köszönt vidáman Kitty. - Hol voltál? - Szia - felelte ridegen Péter, meg se hallva a lány kérdését. - Péter - kezdte izgatott elszántsággal Csőrös - hallottad, mi történt Kittyvel és Csingilinggel? - Igen, volt szerencsém meghallgatni a történetet - válaszolta Péter, majd Kitty felé intett. - Hova megy? - kérdését Ravasznak címezve. - Londonba - felelte Ravasz - ugye nem hagyod, hogy a történetek után így elmenjen? És mit szólsz ahhoz, amit Csingiling tett? - A lány odamegy, ahova akar, és olyan körülmények között, amilyenek között akar. A történetek kapcsán pedig az a véleményem, hogy Csingiling nagyon is jól tette, amit tett. - Na de Péter - háborodott fel Daniel. Csak nem gondolod, hogy ez így volt helyénvaló?! Kitty két teljes napig feküdt ájultan! - Tisztában vagyok vele, Daniel! Az a véleményem, hogy kicsit sem hasonlítasz se Wendyre, se Jane-re! Pedig ők az anyád és a nővéred!

El sem lehet mondani, mennyit veszekedett Péter és Daniel! Olyan mély sebet égetve egymás lelkébe szavaikkal, mely sosem gyógyul be. Annyi hibát róttak egymás szemére, miket össze-számlálni képtelenség. Akárki más visszasírná a helyükben az iskolai kellemetlenségeket és veszekedéseket. Olyanokat is mondtak a másoknak, amiben nem is voltak hibásak. Leírni, kimondani, vagy elbeszélni teljes képtelenség lenne ezt a veszekedést. Péter rettentő mérges volt Danielre. Daniel is rettentő mérges volt Péterre. Így senki se nagyon akart egyik fél pártjára sem állni, mert tudták, hogy azzal magukra haragítanak a másik felet. És senki nem akadt a bűvőhelyen, aki magára akarta volna haragítani Danielt vagy Pétert. Vagyis, bocsánat, mégis akadtak olyanok a bűvőhelyen. Hogy kik voltak ezek? Természetesen a kalózok. De most térjünk vissza a veszekedéshez. Melynek később egy másik veszekedés vetett véget. Méghozzá (ezt már) a kalózok okozták. Úgy csinálták, hogy egy hatalmas fabunkóval jó alaposan fejbe kólintották Bocsit, az eszközt pedig (még mielőtt bármit is szólhatott volna) a csodálkozó Fújka kezébe nyomták észrevétlenül. - Hé! - háborodott fel Bocsi. - Mit képzelsz magadról, te Fújka! Így elagyabugyalni Bocsit! Na majd én megmutatom neked! Azzal úgy fejenvágta szegény eltűnt fiút, hogy az csupa kéket meg zöldet látott fájdalmában. - Ejnye, Bocsi! Így megütni szegény Fújkát! - korholta társát Csőrös. - Ez nagyon csúnya dolog! - Ugyan, ne veszekedjete már - szidták őket az Ikrek. - Mindig civakodunk! - Te csak ne szólj bele! - szólt bele Ravasz. - Akkor veszekednek, amikor csak akarnak! Semmi közöd nincs hozzá! - És neked van? - kérdezett vissza gúnyosan Bocsi és (számára szerényen, de igazából jó erősen) hátba teremtette Ravaszt, az Ikreket és Csőröst. - De neked viszont nincs jogod megütni minket! - kiáltotta Csőrös. - Neked sincs jogod rákiabálni! - okoskodott az egyik iker, a másik pedig beleöklözött a többiekbe. - Hogy merészelsz kezet emelni rám?! - pirított rájuk Ravasz. - De ha harc, hát legyen harc!

Mondta ő, majd az Eltűnt Fiúk egymásnak estek. Ütötték egymást, ahol érték. Pofonokban gazdag verekedést rendeztek a bűvőhely kellős közepén! A kalózok elégedetten nézték ezt, Kitty viszont azt hitte, ott ájul el megint. A lány ugyan felállt, és megpróbálta szétválasztani a

VIII. Fogságban

Péter is távozott a búvóhelyről, ő a szivárványhoz repült föl (Csingiling természetesen vele ment). A tündérke még csókot lehelt szeretett kis lakosztályának bútoraira. Szíve szerint az egészet magával vitte volna, de Péter csak (Csingiling kedvencét) a csillárt engedte magukkal hozni. Az Eltűnt Fiúk nem ragaszkodtak semmihez, a szigeten kijelölt területükre csak magukat vitték, nekik nem voltak olyan külön bejáratú bútoraik, mint Csingilingnek. Péter a fiúk közül az Ikreket „féltette” a legjobban, ezért osztotta nekik Wendy régi házát, ami még mindig be volt rendezve bútorokkal, és az Eltűnt Fiúk mindig gondját viselték a takaros kis házikónak. Port töröltek, felmostak, ablakot pucoltak stb. Péter tisztában volt vele, hogy esti megjelenése nem volt valami udvarias és már egy kicsit megbánta, hogy mindenkivel úgy kiabált.

De most ne töltsük ezzel az időt, mert a kalózok támadni készülnek. A haramiák szavazással döntötték el, hogy kit akarnak először elfogni. Bár náluk inkább az döntött, hogy honnan akarnak először elfogni valakit. És ez teljesen egyhangúan úgy szólt: Ravasz, aki a Koponya-sziklánál volt. - Hogy meri elfoglalni a kedvenc mulatóhelyünket?! - kiáltották néhányan. Oda is mentek, páran gyorsan lerohanták Ravaszt. Az eltűnt fiú vergődött, vergődött, de egyszer csak különös hangra lett figyelmes: plites-plates-plutes, plites-plates-plutes...

- Áááááááááááááááááááá! - üvöltötte a kapitány. - A cáááááá! Mr.Smee! Nem maradt itt valami a múltkori mulatozásunkról??? - De igen! Egy nagyon kevés hal! - felelte Mr.Smee, majd (meg sem várva a kapitány utasítását) olyan messzire dobta a halat, amennyire csak bírta. A cápa utána úszott, Ravaszt pedig megkötözték, és a csónakba ültették.

Ezután (újra teljesen egyhangúlag) a kalózok úgy döntöttek, hogy „visszafoglalják” szeretett öblüket (a Kidd öblöt) és az ott tanyázó Csöröst elfogják. Az eltűnt fiú persze tisztas távolságot tartva a kalózhajótól tartózkodott az öbölben. Amikor a haramiák odaértek épp’ egy maga készítette bottal próbált halat fogni. Itt a kalózok egyike elkövetett egy nagyon súlyos hibát, ugyanis Csörös (mielőtt a haramiák támadhattak volna) meglátta az egyik zsi-ványt. Így megpróbálhatott elmenekülni, de a kalózok gyorsan odarohantak. Vagyis rohantak volna, ha a csónakukkal nem lettek volna az öböl közepén, így csak azt sikerült elérniük, hogy a csónak majdnem felborult. Ravasz és Csörös ezen jól nevettek. De amíg ott kacarásztak, a kalózok elérték „a partot”, Csöröst pedig megkötözték és Ravasz mellé ültették. A haramiák még küszködtek egy ideig a csónakba üléssel, de Hook egy „Ne szerencsétlenkedjenek már, szálljanak már be!” utasítással elintézte a dolgot. Végül mindenki elfoglalta a helyét, és indulhattak a következő állomásra. Itt már nem volt olyan egyhangú a döntés, és egy kisebb veszekedés is történt, de végül mégis megszületett a döntés: a cél a Rejtélyes Folyó! Itt Bocsi ütött tanyát, aki (mint mindig) tömte a hasát. N-nyamm, N-nyamm! Ez nagyon finom! - hangoztatta Bocsi tele szájjal. - Ennek mindene csak az evés? - kérdezte társág egy bokorban lapulók kalóz. De túl hangosan, úgyhogy Bocsi meghallotta. Annyira megijedt szegény, hogy a kezében szorongatott ennivalót is elejtette. Aztán az eltűnt fiú felpattant és elkezdett szaladni. Bizonyosan meg is menekül, ha nem olyan haspók. De mivel az volt, ezért gyorsan visszafutott elejtett csemegéjéért. Ez a kalózoknak remek alkalom volt, hogy elfogják Bocsit is. Az eltűnt fiú megmenekülhetett volna! De a szerencse most egy ideig a haramiáknak kedvezett. De mennyi ideig még? Ki tudja. Majd megtudjuk. Hiszen Hook kapitány nem győzhet! Vagy mégis? A kampókezű addig nem győzhet, amíg van: hit, bizalom és tündérpor. De... a harmadik megvan, na és az első kettő? Ó nem! Hit és bizalom... már nincs! Ez nem lehet!

Nem történhet meg! Nem, nem, én nem hiszem el! Hook... győzne? Kizárt dolog! De mi történt a többi fiúval? Ekkor már a kalózok képtelenek voltak eldönteni, hogy hol támadjanak újból. Miután Bocsit is elfogták, úgy gondolták, olyan helyre mennek, ahol könnyen elfoghatják, akit akarnak. Meg is találták ezt a helyet: az Apály-sziklát. Ott Daniel tartózkodott éppen. Ez egy nagyon picike szigetekcske volt, így a haramiák könnyen be tudták keríteni Danielt. Amikor látótávolságba került a sziget, a fiú épp' csak ücsörgött és (jobb dolga nem lévén) hallgatta egy szintén ott ülő, hosszú, fekete hajú gyönyörű sellő gyönyörű énekét. Amint a kalózok felmásztak az Apály-sziklára, Daniel rögtön a vízbe ugrott, hogy elmeneküljön. De egyszer csak egy hófehér kar ragadta meg, és visszahúzta ott a szigetre. A „visszahúzó” érdekes módon nem kalóz volt, hanem a hosszú, fekete hajú sellő, aki így szólt Danielhez:

- Hová mész kedvesem? - kérdezte. - Maradj itt, s hallgasd meg az énekem - a sellő hangja kedves volt, marasztaló. - Látod, még a kalózurak is mind idecsődültek, hogy meghallgassák az énekem. Kérem, páran fáradjanak vissza a csónakba, mert ennyien nem férünk el itt. Mondjuk ti - itt pár kalózra mutatott - és te - itt pedig Danielre. A fiú kénytelen-kelletlen volt megadni magát. Bekászálódott a csónakba, majd (miután a sellő befejezte énekét) a haramiák is jöttek, s megkötözték Danielt.

Ezután (végre újra egyhangúan) úgy döntöttek, hogy a sellők öbléhez közel lévő Wendyházban tesznek látogatást. Itt semmi különös nem történt, csak sarokba szorították az Ikreket, megkötözték őket és kész. Semmi nehézség nem volt benne. Lehet, hogy mégiscsak Hook győz?

Már csak egyetlen eltűnt fiú volt szabadon, Fujka. Őt Péter a tündérekhez küldte, hiszen ő volt köztük a legalacsonyabb. Bár ott még ő is óriási óriásnak számított. Ő az icipici eszével nem tudta felfogni, mi is ez az egész (hisz' még a mi időszámításunk szerint egy éves se lenne!). De mindenesetre a tündérek aprócska faluja mellé hasalt, és vidáman nézte ténykedésüket. De egyszer csak árnyék vetült a falura. Egy kalóz árnyéka. Majd még egy és még egy és még sok. Durva erős kezükkel megragadták Fujkát, jó szorosan megkötözték, hogy az eltűnt fiúnak még arra se volt sem ideje, sem ereje, hogy levegőt vegyen. A kalózok mentek is volna de Hook hirtelen jól letorkolta őket:

- Ej, ti héttenger szégyenei! Lusta, rendetlen banda! Semmirekellő tökfilkók! Hát azt akarjátok, hogy egész Tündérország idecsődüljön a nyakunkra az összes manójukkal együtt?! Aztán meg jöjjenek az emberek a puskáikkal, mert gyanús lenne nekik, hogy eltűnt egy csomó pillangó, virág és gomba! (A tündérek és a manók nappal pillangóvá, virággá vagy gombává változnak.) Nem látjátok, hogy az egész falut széttapostátok?! Addig haza ne merjetez jönni, amíg rendbe nem hoztatok itt mindent! Mr. Smee, maga velem jön, még kettő hátra van!

A kapitány és első tisztje először is a hajóra mentek. Mikor már minden eltűnt fiú és Daniel is az árbochoz volt kötözve (megjegyzem szúrós pillantásokat vetve egymásra) Hook ismertette Mr. Smee-vel a tervét. Bár mindenki azt hitte, most? Kittyt fogják elkapni - mindenki tévedett.

- Mielőtt közölném a tervemet - kezdte a kampókezű - hozzon fel egy kis asztalt, egy kést és egy fehér egeret a hajófenékből, majd hozza ezeket az árbocrúdhöz. - Így is lett.

- Ravasz! Ugye Ravasznak hívnak? - szólt a kapitány.

- Igen - felelt az eltűnt fiú.

- Ne szólj már hozzá! - mondta Csőrös.

- Ezt nem a te jogod eldönteni! - mondta az egyik iker.

- De te se beszélj a legnagyobb ellenségedhez! - folytatta a másik.
- Egyikőtöknek sincs joga beleszólni, mert úgy kupán váglak... - kezdte Bocsi.
- Elég! - üvöltött Hook, majd kissé visszavéve a hangjából folytatta. - Tehát Ravasz, elárulnád nekem mi Pán Péter kedvenc étele? Mire Ravasz tömören és érthetően azt válaszolta, hogy:
- Nem - majd elfordította a fejét. - Ha jól tudom, márpedig jól tudom, neked volt régen egy fehér egered - mondta a kapitány, és felmutatta a Mr. Smee által felhozott állatot - ez az. - Az asztalra tette a rágcsálót, Mr. Smee pedig lefogta azt. Majd a kampókezű egy kicsi, de mély vágást ejtett az egeren, majd így szólt: - Na, most már megmondod-e, hogy mi Pán Péter kedvenc étele?
- A nyárson sült medvetalp. Egyszer egy indiánünnepségen evett olyat.
- Nyárson sült medvetalp? Hát remek ízlése lehet! - mondta a kapitány. - Hogy kell azt elkészíteni?
- Azt már tényleg nem mondom meg! - makacskodott Ravasz, de mikor Hook a kést újra az eger fölé emelte, azt mondta: - Jól van, jól van, elmondom! El kell fogni egy medvét, le kell vágni a talpát, és azt nyárson megsütni.
- De hát ez állatkínzás! - háborodott fel a kampókezű.
- Bagoly mondja verébnek, Hook - mondta egy cseppet sem vidám, inkább elégedetlen hang. - Vagy nem te kínoztad az előbb azt az egeret? Semmi szükség itt se medvetalpra, se csapdára.
- Hát már megint?! Már megint keresztülhúzzátok a tökéletes tervemet?! Nem, nem, nem és nem igaz! - üvöltött magából kikelve a kapitány. - Ti, gyerekek már, megint tönkreteszitek a tervem! A tökéletes tervem!
- Nem tudom mi volt a terved, és valószínűleg nem is fogom soha megtudni, de nem is vagyok rá kíváncsi.
- Hát akkor miért jöttél? - ordított a kampókezű.
- Így van, szabadíts már ki minket! - harsogták az Eltűnt Fiúk.
- Nem - mondta az a szomorú hang. - Azért jöttem, hogy feladjam magam. Kötözz meg, végezhetsz is velem, ha akarsz, Hook kapitány.
- De ezt nem teheted! - szólalt meg a hosszú idő óta hallgatag Daniel. - Én pici korom óta hittem a tündérekben, Sohaországban és benned... Pán Péter.

IX. Bízni és hinni

- Mi történt? Egyik percről a másikra? - tanakodott magába roskadva Kitty. - Hosszú idő óta boldog voltam. Nagyon kedveltem Pétert és ő is engem. Aztán egyszer csak Csingiling megfürdetett a hideg vízben, még mindig beteg vagyok, és Péter neki adott igazat. Sötét van. Fázzom. Gyújthatnék gyertyát, hisz tudom hol van. Mindent ismerek itt, pedig még csak egy napja vagyok itt. Vagy egy hete? Vagy egy hónapja, Jaj, biztos nagyon megijedtek, hiszen el se búcsúztam tőlük! Jaj, most már tudom, milyen érzés volt Wendynek, amikor haza akart menni. De hogyan hasonlíthatom magam öhozá! Mindig is ő volt, van és marad a példaképem. Ő bátor volt, kedves és elképesztő. - Ekkor Kitty kezébe akadt valami. Pontosabban két valami.

Két szivárványdarabka volt. Két zöld szivárványdarabka.

Kitty akkor két könnycseppet ejtett. Most biztos azt gondolod, hogy az fog jönni, hogy a könnycseppjei (vagy mindkettő ugyanarra, vagy az egyik csepp az egyik, a másik csepp a másik) szivárványdarabra esik, így Kitty választ kettejük közül, megmenti őket, és boldogan élnek, amíg meg nem halnak. Lehetne így is. Happy end lenne a vége, az is lett, de nem így.

- A szivárványdarab mindig a barátságot jelképezi. Akkor nekem mért van belőle kettő? - tanakodott magában Kitty. - Mért mérges rám Péter? Tényleg én tehetek mindenről? Vajon választ kapok valaha ezekre a kérdésekre?

Ekkor Kitty úgy érezte, hogy jön valaki. El kellett volna futnia - de nem tette. A sötétben nem látta, ki jött be. Csak azt érezte, hogy egy erős kéz megragadja és kirángatja a bűvőhelyről. Amikor felértek a „felszínre”, a lány meglátta, hogy a kapitány ráncigálta fel.

- Mit akar tőlem? - kérdezte Kitty indulatosan, miközben próbálta magát kiszabadítani Hook szorításából.

- Nocsak, már magázol is? Ez megtisztelő - mondta a kampókezű és megkötözte a lányt.

- Nem azért magázom, mert felnézek magára, hanem mert nem érdemli meg, hogy tegezzem! - vágott vissza Kitty. - Hová visz? A hajójára, hogy onnan a tengerbe sétálhassak? Nem fog sikerülni! Mert Pán Péter mindjárt jön és megment engem!

- Pán Péter? Komolyan beszélsz? Nevetnem kell! - nevetett a kapitány, miközben maga előtt noszogatta a lányt. - Nem foglak a hajómra vinni, hogy mielőtt meghalj, megszerezsem neked azt az örömet, hogy láthasd barátaidat. Egy verembe foglak dobni, hogy ott halj éhen. Ez sokkal rosszabb halál a számodra.

- Nem, mert Péter megment engem! - makacskodott Kitty, bár a hangja már korántsem volt olyan erőteljes, mint az előbb.

- Ó, te még mindig azt hiszed, hogy az a kölyök megmenthet téged? - vigyorgott Hook kajánul. - Vagy még nem is mondtam volna? Miután minden eltűnt a fiút és azt a Danielt is elfogtam, és éppen a hajómon annak a Pán Péternek az elfogásán tanakodtam, ő odajött hozzám és azt mondta, hogy kötözzem meg és végezhetek is vele, ha akarok. Nem sejtetted mért tette? Én tudom. Mert ki akar verni a fejéből téged örökre - amikor a kampókezű látta, hogy a lány szemébe könnyek gyűlnek, így folytatta - Jaj, csak nem tört össze a szíved? De hát ilyen a mi Pán Péterünk. Miért is szeretted meg annyira? Látod, ez a baj a barátsággal. Ha túlzottan megkedveled és barátod lesz, annál nagyobb lesz a csalódás, amikor rájössz, hogy nem kedvel

téged. Ha jól gondolom, márpedig jól gondolom, egy barátnál ő neked több **volt** - és ezt az utolsó szót erősen megnyomta, s ekkor Kitty szeméből már záporoztak a könnyek, de ő még tovább feszítette a húrt. - Ha most téged odavinnék Pán Péterhez, akkor már biztos ő maga könyörögne nekem, hogy végezzek vele. De most az egyszer ettől eltekintek. Vagy már nem emlékszel mit mondott neked? Idézem: „... itt senki sem kíváncsi rád. Indulj, itt nincs egy barátod se. Miattad van minden baj, te tehetsz mindenről...” Folytassam??? Ó, hát ne vedd a szívedre kedvesem. Ő gyűlöl téged és kész. Ha szabad lenne se mentene meg téged...

- Elég! - kiáltotta Kitty Könnyekkel küszködve. - Minden szavad szemenszedett hazugság Hook kapitány!

- Nocsak újra kiérdemeltem, hogy tegezz engem? De úgy látom meg is érkeztünk - mondta majd belelökte a lányt az előttük tátongó verembe. - Milyen kár, hogy az utolsó napjaidban azokra a szavakra fogsz emlékezni, amiket most én mondtam neked.

Kitty a kezére esett, jó alaposan meg is ütötte magát, de most ez nem érdekelte. A szíve ezerszer jobban fájt most, és a könnyeitől alig látott valamit. Mindenesetre annyit igen, hogy a kampókezü elmegy. Majd egy pár perc múlva azt, hogy felé ugrik egy oroszlán.

- Segítsééég! Egy oroszlán! - kiáltotta a lány, ahogy csak a torkán kifért.

- Jaj, ne félj tőlem, segíteni jöttem! - szólalt meg Kitty legnagyobb meglepetésére az oroszlán.

- Kezdek megbolondulni - mondta a lány.

- Ne ijedj meg, tényleg segíteni jöttünk - ugrott az oroszlán mellé egy indiánlány.

- Itt ülök egy veremben, arra várva, hogy éhen haljak. A barátaimat készülnek megölni, a szívem ezer darabra tört, annyit sírtam, mint amennyit egy átlag ember egy életen keresztül nem sír, erre te ideugrasz egy beszélő oroszlánal az oldaladon és még azt mondd, ne ijedjek meg?!

De várj csak, te ismerős vagy nekem valahonnan. Nem te vagy Tigrisliliom legjobb barátnője? Az én nevem Kitty, a tied pedig, ha jól tudom...

- Mirafu - mondta az indiánlány és kezét fogtak. - Problémáidon segíthetünk. A veremből mindjárt kiviszlek.

- Csak üljetek fel a hátamra - mondta az oroszlán, majd miután mindkét lány felült a hátára, kiugrott a veremből.

- „Ami a többi gondodat illeti folytatta Mirafu - a szívedet össze tudjuk ragasztani” - a sírást egyensúlyozhatod a nevetéssel, Péteréket pedig megmentjük.

- Várjunk csak egy kicsit, előbb tisztázzunk pár dolgot - mondta Kitty még mindig meglepetten. - Hogy, hogy nem vagy az indián-táborban? És miért tud ez az oroszlán beszélni?

- Jaj, ne haragudjatok, de nem szállnátok le rólam és ülnétek le arra a kőre ott? - mondta az oroszlán.

- Hát, tudod az úgy történt - kezdte az indiánlány, miután helyet foglaltak, - hogy Tigrisliliom egész nap csak vadászott és vadászott és ölte az állatokat. Én pedig mindennél jobban szeretem az erdőt és annak vadjait. Már akkor is nagyon sokat szöktem el a táborból és töltöttem itt az időt. Legtöbbet az én oroszlán barátommal foglalkoztam. Aztán egy este a telihold alkalmából nagy ünnepséget akartak rendezni, előtte pedig nagy vadászatot. Kijött arra a falu apraja-nagyja. Én még előttük az erdőbe mentem, hogy megpróbáljam megvédeni az állatokat. De tudtam, hogyha meglátnak, akkor örökre kitagadnak a törzsből. Egyszer csak egy őz meghallotta, hogy közelednek az indiánok, de még akkor én ezt nem vettem észre. Az

őz gyorsan feltuszkolt engem a fára, így nem vettek észre, de ő már nem tudott elmenekülni. Lelőtték. Soha nem fogom elfelejteni a szemét, ahogy rám nézett, mielőtt meghalt volna. Aznap eljöttem a táborból, és soha, de soha nem akarok visszamenni oda. Itt rengeteg mindent megtanultam. A tündérnyelvet, a medvebeszédet, megértem a farkasokat is, és most pacsirtául tanulok. De mindez összevonva sem volt olyan nehéz, mint az én kedves oroszánomat megtanítani beszélni. De sikerült.

- Ó - mondta Kitty - most egy nagyon fontos dologra ébresztettél rá. Én annyit sírtam, mióta itt vagyok és sajnáltam magam - és ezt vártam el másoktól is. Mert úgy érzem, hogy bármi rossz is történik velünk, nem szabad azon sóhajtoznunk, hanem inkább meg kéne oldani azt a problémát, nem pedig csak mindig azt várni, hogy valaki segítsen. Mert mindenkinek a saját élete a legnehezebb. De az lehetetlen, hogy megtaníts úgy oroszán beszélni!

- Itt vagy egy csillag mögött, repültél, megfogtad a szivárványt, pont ez volna lehetetlen?

- Mióta figyelsz te engem?

- Mióta idejöttél, azaz három hónapja.

- Három hónapja?

- A ti időszámításotok szerint igen. Onnan tudom, hogy annyi, hogy minden este húzok egy vonalat a botomra. De most ne ezzel foglalkozzunk, meg kell mentenünk Péteréket! - mondta Mirafu, de ekkor odarepült hozzájuk egy tündérke, kezében apró csillárral.

- Szia Csingiling! - köszönt Kitty. - Azt mondd beszéled a tündérnyelvet Mirafu, mond már, mit mond?!

- Azt mondja - fordított az indiánlány - hogy „Péter teljesen maga alatt van és elment Hook kapitányhoz, hogy az végezhesen vele. Meg kell őket mentenünk!” Nekem már van is egy tervem! - majd Mirafu elmondta az ötletét.

- Rendben! Csingiling, szórj meg minket tündérporral! - kiáltotta a zöldruhás lány. - Várj! Kittyt ne! - szólt közbe az indián lány. - Te még lázas vagy és beteg. Csináltam neked egy főzetet, idd meg és aludj!

- De...

- Semmi de! - mondta Mirafu és odaadta Kittynek a főzetet. - A tervemhez még úgyis csinálni kell pár dolgot. Addig pont hat a gyógyír és meggyógyulsz. Aztán mi visszajövünk érted és együtt megyünk a kalózhajóra, addig aludj.

- Azalatt majd én vigyázok rád - mondta az oroszán.

- Köszönöm, hogy visszaadtad az életkedvem! - hálálkodott londoni a lány az indiánnak.

Azzal az indiánlány és Csingiling elrepült, Kitty elaludt, az oroszán pedig örködött.

Nem sokkal később a Vidám Rogeren (melyre időközben Hook is visszaért) kezdődhetett a nagy leszámolás.

- Ütött az utolsó órád, Pán Péter! - vicsorgott a kapitány az előtte kuporgó fiúra.

- Ha tudnád milyen régóta várok erre a percre! Válassz: először vagy utoljára öljelek meg, és a vízbe akarsz sétálni, vagy inkább löjelek le?

- Utoljára végezz velem és a vízbe akarok sétálni - felelt Péter.

- Akkor te leszel először a halál fia és lelőlek - döntött a kampókezű, és már emelte is a pisztolyát. Lőtt.

De ekkor valami félreütötte a golyót. Először senki sem értette mi történt.

- De hiszen ez egy szivárványdarabka! - ismerte fel messziről is Daniel. - Méghozzá zöld!

- Jaj, ez tesiórán biztos nem sikerült volna! - hallatszott egy hang. - Hook, ez megint nem jött össze!

- Ez Kitty és repül! - kiáltották az Eltűnt Fiúk kórusban.

- Ó, de nem csak én! - szólt a lány és felvette a földről az egyik szivárványdarabkáját, majd eloldozta a foglyokat és a másik zöld tárgyat elővette és odaadta Danielnek. - Sajnálom, de ezt vissza kell adnom.

- Mégis mit képzelsz? - hányt a tüzet a kapitány és Kittyre emelte a kardját.

De mielőtt lesújthatott volna, egy másik kard állta az útját.

- Lassan a testtel Hook! Az, hogy régen találkoztunk, még nem jelenti azt, hogy kijöttem a gyakorlatból!

- Jane? Ez lehetetlen! - rökönyödött meg Mr.Smee.

Pedig tényleg Jane volt. És ott volt még Csingiling, Mirafu, az oroszlán, John, Michael és persze Wendy, mindegyikük kezében egy kard (természetesen a tündérke és az állatok királya kivételével).

- Ahogy megbeszéltük! - kiáltotta Wendy. Mire Kitty felkapta Pétert és elrepült vele.

- Mégis mit csinálsz? Azonnal eressz el! - erősködött az eltűnt fiúk vezére.

- Arra még várnod kell egy kicsit - felelt a lány, majd leszállt a Kidd öböl egy távolabbi helyén. - Meg kell beszélnünk egy-két dolgot.

- Nem azt kérdeztem, miért hoztál ide, hanem hogy miért jöttél a hajóra? Jogom van eldönteni, mit akarok, és ha én éppen úgy döntöttem, hogy meg akarok halni, akkor...

- Én meg nem akarom ezeket a szavakat hallani tőled! Mi baj van Péter? Miért csinálod ezt? Mi történt? Az egyik percben még olyan vidám voltál, most meg már el akarod dobni magadtól az életed? Miért? Most el kell mondanod és utána végig kell hallgatnod engem. Addig a többiek harcolnak a kalózok ellen. A beszélgetésünk után tőlem azt csinálsz, amit akarsz, de most nem Pán Péter voltál, az biztos. És most mondd el, hogy mi történt, hogy ezt tetted? - mondta Kitty.

- Hát talán elmondhatom. Az úgy történt, hogy mikor téged Daniel elhívott beszélgetni én követtelek titeket. Tudom, nem volt szép tőlem, de kihallgattalak benneteket. Ott azt mondtad rólam, hogy öntelt vagyok. Ezért úgy gondoltam, hogy te gyűlölsz engem és ez elkeserített és... és ennyi.

- Ezt most nem mondod komolyan - Kitty alig akart hinni a fülének, és ha nem csodálkozott volna, biztos kitör belőle a nevetés.

- Úgy érted, azért temetkeztél ennyire magadba, mert azt mondtam rólad, hogy öntelt vagy? Jaj Péter! Dehiszen te is tudod, hogy senki sem tökéletes! Te pont ilyen kissé beképzelt, vagy Pán Péter, Sohaország örök gyermeke és az én hatalmas, igaz és legjobb barátom! A barátságban nem az a fontos, hogy csak folyton dicsérgetjük a másikat, hanem néha azért megmondjuk neki, hogy jó lenne, ha néhány dologban megváltozna. Ha te most változtatsz ezen, örülök neki, de hanem, a világ nem dől össze, sőt! A barátság az egyik legnagyobb kincs a világon, hát becsüld meg, és ha én nem így tenném, akkor figyelmeztess rá. Én mielőtt idejöttem, csak az érdekelt, hogy nekem legyen jó, de te megtanítottál arra, hogyha másoknak

segítünk, akkor sokkal jobb lesz nekünk és nekik is. És itt megtanultam, hogy mi a barátság értéke, és hogy hogyan és miért kell bízni és hinni.

Amikor ezt Kitty elmondta, megölelték egymást és Péternek is visszajött az életkedve, és vidáman azt mondta:

- De te miért is temetkeztél magadba?

- Hát... hát... amikor Csingiling megfürdetett a hideg vízben, és előtte azt mondta, hogy te mondtad neki, hogy menjek utána. Így azt hittem, hogy azt is te mondtad neki, hogy úsztasson meg.

- Akkor úgy látszik, kvittek vagyunk! De most már nem vagy beteg?

- Nem, de ez hosszú történet, neked ma még van egy kis leszámolnivalód Hook kapitánnyal!

- Mindjárt mehetünk, de már ne is haragudj meg, de te nem tudsz se harcolni, se kardozni, és ha a kalózok bántanának...

- Ne aggódj, arra van egy személyes tervem, menjünk! - mondta Kitty, majd visszaszálltak a hajóra.

Eközben a többiek hősieken küzdöttek a kalózokkal. Amikor látták, hogy közeledik Péter és Kitty, már nem sajnáltak beledobni pár kalózt a vízbe, ahol a pörölycápa készséggel elfogyasztotta őket, de csak azt várta, hogy a kampókezűt is ledobják neki főfogásként. Péter a fedélzetre szállt, Kitty jobbnak látta az árbockosárból szemlélni az eseményeket. A kapitány intett pár kalóznak, hogy tartsák fel Pán Pétert, ugyanis tudta, hogyha végez Kittyvel, az jobban fog fájni a fiúnak, mintha őt ölné meg, ezért felmászott az árbockosárba. Mivel mindenki a viaskodással volt elfoglalva, ezért senki nem vette ezt észre - így Kitty sem. A kampókezű hátulról lefogta a lányt, hogy ne tudjon elrepülni. Erre már mindenki (legyen az kalóz, Eltűnt Fiú vagy bárki más) abbahagyta a harcolást és az árbockra néztek csak. A kapitány már emelte a kardját, hogy végezzen Kittyvel.

- Várj Hook, te nem bántatsz engem! - mondta a lány bátorságot erőltetve magára, de valójában nagyon félt.

- És ugyan mért nem? - kérdezett vissza a kapitány. - Elveszthetem ezt a harcot, meg is ehet az a cápa, de csak azután, miután végeztem veled!

- Állj, állj, állj! Nem végezhetsz velem, mert kalózkapitány vagy. Ahhoz, hogy ez legyen, le kellett tenned a kalózkapitányi esküt. Amelyiknek a második oldalon lévő 3. bekezdése így szól: „Soha nem bántok olyat, akinek valamivel tartozom, vagy kénytelen leszek elsüllyeszteni a hajóm”.

- Ugyan! Mivel tartoznék én neked?

- Azért, mert figyelmeztettelek az eskü szavaira, mielőtt meggondolatlanul cselekedtél volna. Vagy csak nem azt akarod mondani, hogy le sem tetted azt az esküt? Ha nem tetted le, nem vagy kalózkapitány. Ha pedig letetted, akkor nem bántatsz, mert Hook kapitány mindig állja a szavát! - mosolygott Kitty.

- Tehát ezért nem bántatlak, mert te elmondtad ezt az egészet?! - őrjöngött a kampókezű, de hirtelen felderült az arca. - Kedvesem nekem ennél van egy sokkal jobb ötletem. Végzek veled és utána elsüllyesztem a hajóm! - majd Hook a kardját a lány nyakához tolta és a lent állóknak azt mondta: - Ha valaki csak egy kicsit is megmozdul, rögvést elvágom a lány torkát! Na és neked, kedves Kitty, van még valami mondanivalód?

- Péter, ne öld meg a kapitányt, csak tartsd fogságban! És te kampókezű haramia, ne felejtsd el, hogy a történet mindig újra ismétli önmagát! - mondta a lány, majd a félelemtől elájult, de most nem sírt.

- Te nem szerepeltél az eddigi történetekben sem, úgyhogy itt az ideje, hogy most is véget érjen a szereped! - kiáltotta Hook, majd a pisztolyát az alélt Kittyre emelte. Lőtt.

Ezúttal semmi sem ütötte félre a golyót, így az célba talált.

- Nem! - üvöltötte Péter, majd előrántotta törét és a kapitányhoz repült föl. Ekkor újra mindenki kardozni kezdett. A lenti gyerekek (Eltűnt Fiúk, Daniel, Mirafu), felnőttek (Wendy, John, Michael) és Jane hamarosan az összes kalózt a vízbe ejtették, csak azt nem igazán értették, hogy fér a cápába ennyi kalóz. Már csak Hook és Péter harcoltak, no nem az árbockosárban, hanem a vitorlarúdon. Volt olyan része a viadalnak, ahol úgy látszott, a kapitány nyer, de olyan is, ahol Péter. Hook még a kampója használatától sem riadt vissza. És akkor hirtelen a kapitány megvágta az Eltűnt Fiúk vezérének kezét, méghozzá azt, amiben a tört fogta, így a fegyver lehullott a mélybe. Most akkor mi lesz? Hogy győzzön, ha fegyvere nincs?

- Nocsak, nocsak! Hadd lám mire mész a kis játékszered nélkül! - kiáltotta a kampókezű.

De ekkor Péter egy hirtelen mozdulattal a kapitány szemébe húzta Hook tollas kalapját. Mire a kampókezű a szeméhez kapott mindkét kezével, így a kardja kiesett a kezéből, amit a fiú gyorsan elkapott. Majd a szablyát Hook nyakához nyomta.

- Nocsak, nocsak! Hadd lám mire mész a kis játékszered nélkül! - kiáltotta Péter elváltoztatott hangon, majd így folytatta: - Nem olyan rég' még te akartál végezni velem, de most ezt én teszem meg! Leszámolok az igaz barátom gyilkosával!

- Hát ennyire nem tartod tiszteletben az utolsó kívánságom? - kérdezte egy kedves, erőtlén, de határozott hang.

- Kitty! - kiáltotta Péter, és otthagya csapot-papot az árbockosárba szállt, s megölelte a még erőtlén lányt. - De nem értem, hogy hogyan...

- Vigyázz! - kiáltott Kitty és hirtelen elrántotta a fiút a kapitány csapása elől. A kampókezű időközben visszavette fegyverét, és most már vérben forgó szemekkel akart sújtani.

- Péter fogd! - kiáltotta Daniel, és feldobott neki egy kardot.

Így újra kezdődött a viadal. A kampókezű csak végezni akart ellenfelével, de az Eltűnt Fiúk vezetőjét csak az hajtotta, hogy vetélytársát minél távolabb tartsa Kittytől. De tekintve, hogy az árbockosár kb. az árbochrúd (ami nem olyan rettenetes hatalmas) közepén van, a kapitány és Péter pedig csak az egyik felén harcoltak, valamelyiküknek egyszer csak ki kellett érnie a rúd végére. De ez csak nem akart megtörténni! A fiú szerencséjére legyen mondva, hogy ő volt „belül”. És mikor már megelégte ezt az ide-oda kacskaringózást, ezt mondta:

- Hook, nem rozzant már kissé ez a hajó? Minden pillanatban beszakadhat a padló, leeshet a vitorla! Bármikor letörhet ez az árbochrúd is...

Majd Péter pontosan maguk között elvágta az árbochrúdat, így a kapitány a mélybe hullott, ahol már várt rá a bosszúéhes cápa. Mármint hullott volna, ha Michael el nem kapja, a fenevad orra elől ezzel a szavakkal:

- Sajnos kedves cápa úrfi, ezt most nem eheted meg, mert teljesítenünk kell Kitty kívánságát is.

- Add ide nekem, majd én megkötözöm - mondta John, majd mikor már Péter és a lány is a fedélzeten volt, azt tette szóvá. - De én még mindig nem értem, hogy miért nem haltál meg, mikor a kapitány rád lőtt.

- Gondolkozz egy kicsit! - kezdte Wendy. - Mielőtt elsütötték a pisztolyt, te Kitty azt mondtad, hogy a történet mindig újraismétli önmagát. És milyen igazad volt! Emlékeztek még amikor mi jártunk itt, Csingiling azt mondta az Eltűnt Fiúknak, hogy...

- ... hogy Péter azt üzenete, hogy lőjük le a Wendy-madarat - vette át a szót Ravasz.

- Mi így is tettünk - folytatta Csőrös. - De hogy meglepődtünk, mikor...

- ... Péter elmondta, hogy az egy anya, nem pedig madár - mondták egyszerre az Ikrek.

- Még szerencse, hogy a nyílvevőnk azt a makkot találta el, ami... - fejezte be majdnem Bocsi.

- ... a nyakamban lógott - vette vissza a szót Wendy.

- Így történt ez most is - mondta Kitty. - Csak a golyó most a szivárványdarabkámat találta el.

- Hát Hookkal mi legyen? - kérdezte Mirafu.

- Vessük be a hajófenékbe, de azért előtte kötözzük meg - felelte Daniel.

- Na és mit csináljunk a pörölycápával? - tette fel a kérdést az oroszlán. - Ha nem kapja meg a kapitányt, minket fog megenni!

- Hogy hogy ez az oroszlán beszél? - rökönödött meg Daniel.

- Ez hosszú történet, majd később elmondom - válaszolt az indiánlány. - Egyébként ha emlékezetem nem csal, van a hajófenék titkos szobájában egy Hook-szobor. Ha azt adnánk oda ennek az óriáshalnak, nem sejtene, hogy nem az igazit kapta. És ha beleharap, talán az emberhúst örökre leveszi az étlapjáról.

Így hát lementek a hajófenékbe, a kampókezűnek még a lábát is megkötözték.

- De tényleg létezik ilyen kalózeskü, Kitty? - kérdezte Jane.

- Dehogy, csak én találtam ki - felelt a lány. - Biztos voltam benne, hogy a legénység amilyen hiszékeny, úgy elhiszi. És persze tudta, hogy a kapitány a kalózai előtt úgyse vallja be, hogy nem tett esküt, és Hook kapitány mindig állja a szavát.

- De veled tényleg minden rendben - aggódalmaskodott Péter.

- A szétszakadt hálóingemen kívül igen. De most már keressük meg azt a szobrot. Emlékeim szerint úgy jutunk el abba a titkos szobába, ha ezt a lila könyvet kivesszük innen - majd Kitty így is tett, s mint egy ajtó, kinyílt előttük a könyvespolc.

Fantasztikus látvány tárult a szemük elé. A szobron kívül volt még ott egy magnetofon, ami ha bekapcsolták, csodás dallamot játszott. Volt ott egy hatalmas asztal, ami roskadásig volt rakva olyan ételekkel, melyek még a király asztalán sincsenek. De mindezeknél sokkal vakítóbb volt egy gyönyörű zöld ruha. Így a hálóing probléma is megoldódott, mert az pont jó volt Kittyre, és remekül állt neki. Csak azt nem értették, mit keres a kapitánynál egy ilyen leányruha. Mindenesetre elhatározták, hogy aznap este ünnepelni fognak. Felvitték a sok ételt, így ehettek is, a magnetofont, így táncolhattak is, és ha valaki nem ismert volna valakit, az most megismerhette. Mindenki remekül érezte magát. Na jó talán mégsem mindenki, hiszen a cápa az összes fogát beletörte a szoborba, csak azt nem értette, hogy azok után a szaftos kalózok után, hogy lehet ilyen kemény a kapitány.

Amikor az ünneplés már a végéhez közeledett, Kitty úgy gondolta, visz egy kis ennivalót a kapitánynak, mégse haljon éhen. De amint lement, nemsokára hatalmasat sikított. Talán a kampókezű kiszabadult?

- Jaj ne! - ijedt meg Péter, majd lesietett a hajófenékbe. De a kapitány pont ott volt, ahol hagyták. Csak a lány állt ott, kezéből kiesett az étel. A szeme megrökönyödést tükrözött, ahogy azt mondta:

- Hook... halott.

X. A barátság - vidám

- Halott? - rökönyödött meg Péter. - Hogy hogy halott? Nem értem.

- Jaj ne! - ugrott be Kittynek hirtelen a megoldás. - Elfelejtettem! Emlékszel? Hook kapitány mindig magánál hord egy halálos mérget, hogyha elfognák, akkor azt bevegye. Azt hiszem most ez megtörtént. Mi ez a cetli itt mellette? - majd a lány felvette a papírdarabot, és olvasni kezdte, ami rajta áll. - „Most azt hiszed, győztél, Pán Péter? Azt hiszed, megöltél? Nem! Ha ezt az írást olvassa a kis barátod, lévén, hogy te még olvasni se tudsz, az azt jelenti, véget ért a csatánk. Nehezemre esik, de el kell ismernem, hogy méltó ellenfél voltál. Ez persze nem azt jelenti, hogy jobb voltál nálam! Mivel te nem igazán vagy méltó arra, hogy hozzád intézzem az utolsó kívánságom, ezért ahhoz a Kittyhez szólok. Ne temessetek el, semmit ne tegyetek, csak hagyjatok itt és süllyesszétek el a hajóm. De vigyázz, mert egyszer úgyis elkaplak, Pán Péter!”

- Hát úgy látom, egy halálos ellenséggel kevesebb - mondta a fiú.

- Ő volt a legtiszteletreméltóbb kalózkapitány, akit ismertem - szólt a lány, majd hozzátette. - Igaz, az egyetlen kalózkapitány, akit ismertem, de...

- Remélem ez így is marad - mosolyodott el Péter. - Na, nehogy szomorú legyél nekem! De azért teljesítsük ennek a haramiának az utolsó kívánságát! - azzal előrántotta a törét, és lukat vágott a hajófenékbe, ahol már kezdett is beszivárogni a víz. A gyerekek felmentek a fedélzetre és közölték a többiekkel, hogy mi történt, majd mind felszálltak és elindultak a búvóhely felé.

Bár 16-an indultak el, mégis csak Csingiling érkezett meg egyedül, ugyanis a többiek egyre másfelé mentek. Legelőször Kitty és Péter maradtak el, mert még meg kellett beszélniük pár dolgot, a tündérke kivételesen nem követte őket. Aztán Daniel és Mirafu szakadtak el a társaságtól, ők, időközben nagyon megkedvelték egymást, és később látni lehetett, ahogy felszálltak a szivárványhoz. Majd az Eltűnt Fiúk repültek el valami „Hatalmas Kibékülés” céljából. Legvégül Wendy, John, Michael és Jane mentek el újra megnézni a szigetet, az oroszlán vezetésével.

És hogy Mr. Smeevel mi történt? Végzett volna vele is a cápa? Nem, ahhoz ő túlön-túl két-balkezes. Mikor látta, hogy társai egyenként potyognak a vízbe, gyorsan, de észrevétlenül beleült a mentőcsónakba, és elevezett. De olyan ügyetlenül haladt az evezőkkel, hogy a Kidd öböl másik végére érkezett, ahol épp az indiánok halásztak. Természetesen a rézbőrűek magukkal vitték a táborba, és ott befogták - tűzgyújtónak. Azóta is ott van. Hát mi lett Tigris-liliommal? Mióta Péter felbontotta a békét, azóta egyre többet jár vadászni. Csillagrózsával hasonlóképp gondolkodnak, és remekül el tudják együtt tölteni az időt.

De eközben mindenki megérkezett a búvóhelyre. Még senki se fogta fel igazán, hogy mi történt. Mikor már mind ott voltak, John azt mondta:

- Péter, igazán fantasztikus volt újra itt, de az az igazság, hogy mennem kéne. A főnököm kirúg, ha nem készülök el a munkámmal.

- Én pedig már egy hete ígéretet a fiamnak, hogy elviszem az állatkertbe, és rettentő mérges lesz, ha ezt nem teszem meg - tette hozzá Michael.

- Hozzám pedig jön egy kislány, akinek mesélnem kell Pán Péteres meséket - folytatta Wendy.

- Én pedig a barátnőimmal találkozom, mert baráti fogadalmat akarunk tenni egymásnak - fejezte be Jane.

- Azt hiszem nektek is ideje menetek - fordult Péter Kittyhez és Danielhez.

- Várjatok csak! - szólt közbe Mirafu. - Még van egy kérdés, amire meg kell adnunk a választ.

- Mi az? - tette fel a kérdést Daniel, de már tudta is rá a választ. - Az, hogy ki tett szívességet az indiánoknak, és aki ezért cserébe azt kérte, hogy fogják el Péter barátait, és minket kaptak el?

Az indiánlány bólintott, a tündérke pedig tetőtől-talpig vörös lett.

- Csingiling, nem akarsz elmesélni nekünk valamit? - kérdezte az Eltűnt Fiúk vezére, mire a tündérke csilingelés közepette elárulta, mi történt, Péter pedig fordított. - Úgy gondolta, unatkozom, ezért csinálta mind ezt. Azt hitte, hogy az Eltűnt Fiúkat fogják elkapni, és én majd jól fogom érezni magam, miközben megmentem őket.

- Rendben, ez is megvolt - mondta Kitty.

- Irány London!

Erre mindenki (az Eltűnt Fiúkat és a repüléstől irtózó oroszánt kivéve) a levegőbe emelkedett, és a Darlingok (Wendy, John és Michael) és ott lévő gyermekeik (Daniel és Jane) otthona felé vették az irányt. Ott leszálltak. Mirafu és Csingiling úgy döntöttek, hogy amíg Péter hazaviszi Kittyt, ők körülnéznek Wendyéknél. A többiek pedig elköszöntek tőlük. Így hát a lány és az Eltűnt Fiúk vezére elindultak, hogy megkeressék Kittyék házáat. Hamarosan meg is találták. Az ablak nyitva volt.

- Hiába kérnélek, hogy maradj itt? - kérdezte a lány.

- Te is tudod, hogy hiába.

- Tudom. Köszönöm, hogy megmutattad nekem Sohaországot. Mindig te leszel a legjobb barátom! - azzal megölelték egymást.

- Jaj, mielőtt elfelejteném - mondta Péter. - Hoztam neked valamit - majd a lány kezébe adott egy gyönyörű nyakláncot, közepén egy medálféleséggel. - Nyisd ki!

S amikor Kitty felnyitotta, a medál gyönyörű dallamot játszott azt az ún. „Pán Péter zenét”, melynek első pár sora valahogy így hangzik: „Ott fenn a távoli fény égi reményt kínál, mert valahol az éjen túl, álomország vár...” és a medál közepén két ici-pici figura táncolt.

- De hiszen ezek mi vagyunk - fedezte fel a lány, majd bezárta a nyakláncot. - Köszönöm Péter!

- A sziget sose feled el téged, és mindig visszavár, ahogy én is. Bárki, ha azt hallja, Kitty, tudja, hogy terólad van szó. És ha felnézek a szivárványra, rögtön eszembe fogsz jutni, és bármi zöldet látok, rád fogok gondolni.

- London sose feled el téged, és mindig visszavár, ahogy én is. Bárki, ha azt hallja Pán Péter, tudja, hogy terólad van szó. És ha felnézek a csillagokra, rögtön eszembe fogsz jutni, és bármi szépet látok, rád fogok gondolni.

- Akkor ég veled!

- Sosem látalak többé?

- Ugyan! Hisz mindig veled leszek! Belül, a szívedben, és te is velem! - azzal Péter felszállt, Kitty pedig azt kiáltotta:

- Mindig hinni fogok benned Pán Péter!

Hogy találkoztak-e még? Sohaországban vagy Londonban? Vagy esetleg máshol? Véletlenszerűen vagy direkt? Mit mondtak egymásnak? Most biztos ezek a kérdések kavarnak a fejedben kedves Olvasó, ha elolvastad idáig a könyvemet. Ha tudnám most a választ ezekre a kérdésekre, és elmondanám, akkor elrontanám a történet varázsát. De nem is tudom. De akár mi is rájuk a felelet, nem érdekes, mert csak az számít, hogy legjobb barátok lettek, és ez hatalmas kincs. Neked vagy Önnek is van biztos Kitty-je, vagy Pán Péter-e, csak észre kell venni. Nem kell hozzá feltétlenül szívárványdarabka és kalóztámadás, csak az, hogy tudd, mi is a barátság igazi értéke. Úgy gondolod, nem repülhetsz, pedig igen. Repülhetsz a barátság szárnyain. Csak ne temetkezz magadba, és ne várd, hogy az igaz barátod majd csak úgy lepottyanjon az égből. Kivétel legyen ez az egy eset, mert Pán Péter mégiscsak az égből jött. Egész pontosan Sohaországból. Hiszel Sohaországban? Mondd meg őszintén, hiszel? Mert látod mennyi mindenre képes a hit

a bizalom

és

a tündérpor.

S ha a három közül csak egy is hiányzik, hatalmas káoszhoz vezethet. Ha eddig még nem ismerted az első és a második Pán Péter részt, remélem akkor is értettél mindent a mesémben. Köszönöm, hogy elolvastad e történetet, remélem elnyerte a tetszésed, és azt is, hogy minden érthető volt számodra. Bízom abban is, hogy tudod, mi a barátság értéke, és hogy neked is van legjobb barátod. Kitty és Pán Péter soha nem felejtették el egymást, és mindketten betartották egymásnak tett ígéretüket: mindig legjobb barátok maradtak.

Azt szeretném, ha most az a mondat állna a történet végén, amíg nem is olyan rég hallottam:

Ez volt az a történet, ami megtörtént a múltban, és biztos megtörténik majd a jövőben is, az is lehet, hogy éppen veled.

.oOo.



Fazekas Júlia

1993-ban született,
szüleivel és testvérével
Miskolcon él.

Jelenleg 6. osztályos
általános iskolai tanuló.

Régóta ír verseket,
meséket, melyek közül
néhány iskolai, illetve
más helyi kiadványokban
jelent meg.

A Pán Péter-történet
elképzelt harmadik
fejezete első nagyobb,
önálló írása.